

PRELEGERI

PENTRU

SAPTAMANA DE RUGACIUNE

dela 13 la 21 Decembrie 1929.

„Cereți dela Domnul ploaie în timpul ploiei târzii“.

Zah. 10, 1.

Tip. Edit. CUVÂNTUL EVANGHELIEI
București IV, Str. Labirint 116.

PROGRAM

Vineri 13 Decembrie.

Prelegerea întâia: TIMPUL — SOLIA — SOLUL.

Sâmbătă 14 Decembrie, a. m.

Prelegerea doua: HRISTOS IN VOI — NADEJDEA MARIRII.

Sâmbătă 14 Decembrie, p. m.

*Prelegerea treia: LUMEA NEMANTUITA — CHEMAREA LA SERVICIU IN
PATRIE ȘI DEPARTE.*

Duminică 15 Decembrie.

*Prelegerea patra: PASTRAREA CELOR CAȘTIGAȚI ȘI READUCEREA
CELOR CAZUȚI.*

Miercuri 18 Decembrie.

Prelegerea cincea: LUCRAREA EVANGHELIEI.

Vineri 20 Decembrie.

Prelegerea șasea: INDEMNUL DIVIN.

Sâmbătă 21 Decembrie, a. m.

Prelegerea șaptea: CHEMAREA MOMENTULUI CATRE TINERETUL NOSTRU

Sâmbătă 22 Decembrie, p. m.

*Prelegerea opta: IMPARATUL IN MARIREA SA — PREGATIRE, PENTRU
INTAMPINAREA LUI HRISTOS.*

Timpul — Solia — Solul.

De O. Montgomery.

TIMPUL.

Trăim în timpul sfârșitului. De acum mai bine optzeci de ani credincioșii adventiști au înțeles și au învățat că timpul sfârșitului a început în 1798, odată cu încheierea perioadei celor 1260 ani-profetic. În felul acesta s'a făcut cunoscută ultima parte a istoriei pământului, amintită de profetul Daniel ca „timpul sfârșitului“. De aci înțelegem că timpul sfârșitului ne va conduce direct către acel măreț moment al apariției lui Hristos pe norii cerului. În timpul sfârșitului vor avea loc ultimele mari evenimente ale istoriei omenirii, și în care timp biserica lui Dumnezeu își va face ultimele ei pregătiri în vederea intrării triumfale în Impărăția cea veșnică.

Ingrămădirea de evenimente mari și grozave se va încheia cu venirea lui Hristos pe norii cerului. Unul din marile evenimente ce trebuie să aibă loc în acest timp eră începearea judecății în 1844, potrivit profeției celor 2300 zile din Daniel 8.

Începerea judecății a fost anunțată locuitorilor pământului printr'o solie arătată în Apocalips 14, 6. 7, și reprezentată printr'un înger sburând în mijlocul cerului „cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!“

Deci timpul sfârșitului, este un timp al judecății, un timp, de pregătire pentru Biserica ce stă de veghe. Până atunci au trecut în istorie o sută treizeci și unul de ani din timpul sfârșitului. Marile mișcări religioase, faptele cele mari, desvoltările cele atât de neprevăzute pe cari le-a văzut lumea, au avut loc în aceste răstimp. Privită din oricare latură ai vrea, nici o perioadă a istoriei pământului nu a fost atât de des întrefesută cu o așa de mare mulțime de evenimente mari și fapte neobișnuite. Desvoltarea vremurilor, progresul științei, îmmulțirea cunoștinței, invențiile minunate, toate arată în mod distinct către împlinirea acestui cuvânt că în „timpul sfârșitului“ cunoștința se va îmmulți nespus. Lucrurile se grăbesc unul pe altul cu mare iuțea. Desigur, evenimentele finale ale istoriei pământului și ale Bisericii lui Dumnezeu, sunt foarte aproape.

Biserica a ajuns într'un timp greu. Apostazia pândeste pretutindeni. Spiritul de acomodare lumii, cum și necredincioșia sunt în creștere. Noi ne apropiem tot mai mult de încheierea „timpului sfârșitului“. Aproape am ajuns chiar ultimele zile ale zilelor din urmă. Un spirit de agitație se găsește pretutindeni. În acest timp lumina adevărului strălucește asupra celor sinceri cu inima într'o splendoare și claritate uimitoare, în timp ce un întunec des se lasă asupra lumii. Solia acestui timp a răsunat cu putere. Ploaia târzie a început să cadă. Lucrarea judecății e aproape sfârșită. Poporul din urmă al lui Dumnezeu este văzut având sigiliul viului Dumnezeu. Nu a mai rămas decât o mică fracțiune din timpul sfârșitului. Serva Domnului vorbește despre el ca „acea fărâmitură de timp“.

SOLIA.

Solia este ultima solie a lui Dumnezeu de avertizare și anume către o lume ce piere. Ea e solia Sa sfătuitoare și încurajatoare pentru copiii Săi credincioși. În timp ce lumea alunecă vijelios spre pieirea ei finală, iar Biserica înaintează către triumful ei final, Dumnezeu vorbește prin solia aceasta, care trebuie dusă de solii Săi credincioși până în cele mai îndepărtate unghiuri ale pământului. Ea este arătată în Apocalips 14 și cunoscută de noi ca întreita solie, sau solia îngerului al treilea. Ea este solia Evangheliei veșnice. Ea cuprinde nu numai solia ceasului judecății, ci ea dă avertizarea față de o mare apostazie ce va avea loc în timpul sfârșitului, cum și despre grozavele urmări pentru acei cari sunt influențați sau amăgiți de această apostazie. Solia cheamă pe fiecare ins în parte să se închine adevăratului Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul, marea, și izvoarele apelor. Ea este o solie de mare reformă religioasă, îndemnând pe bărbați și femei să se întoarcă la învățăturile și orânduelile fundamentale ale Evangheliei veșnice cum e în Hristos Isus.

Mântuitorul, referindu-Se în capitoul 24 din Matei tot la acest timp, spune despre un serv „credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă“. Prin „vremea hotărâtă“ se înțelege „timpul sfârșitului“. Și „hrana“ este mâncarea spirituală, acea anumită solie, care va pregăti casa lui Dumnezeu, Biserica, pentru lupta ei finală. De aci cât și din Apocalips 14, împreună cu alte texte din

Scriptură, înțelegem că solia pentru acest timp care trebuie să ajungă până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, este Evanghelia veșnică sub forma soliei îngerului al treilea. Ea este o solie anumită, pentru un timp anumit, pentru un scop anumit. Ea este „Evanghelia veșnică“. Apoc. 14, 6. Este „Evanghelia harului lui Dumnezeu“ (Fapt. 20, 24); „Evanghelia Fiului Său“ (Rom. 1, 9); „Evanghelia lui Hristos“ (Rom. 1, 16); „Evanghelia lui Isus Hristos“ (Marc. 1, 1); „Evanghelia mântuirii voastre“ (Ef. 1, 13); „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu“ (1 Tim. 1, 11); „Evanghelia lui Dumnezeu“ (Rom. 1, 1).

Evanghelia veșnică a lui Dumnezeu, după cum e accentuată cu tărie în această solie, așează în fruntea tuturor lucrurilor poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Iar ca mari și importante principii de orientare și fundamentale ale acestei solii de reformă religioasă stau următoarele puncte de doctrină cari au format pe credincioșii dintre cari facem parte:

1. Un singur Dumnezeu personal, viu și adevărat.
2. Isus Hristos divinul și singurul Fiu al lui Dumnezeu.
3. Hristos ca unicul nostru Mântuitor; minunata Sa naștere, moarte, înviere, înălțare și preoție.
4. Spiritul, a treia personalitate a dumnezeirii, ca reprezentant al Tatălui și al Fiului în această lume.
5. Lucrarea de mijlocire a lui Hristos în Sanctuarul ceresc.
6. Judecata.
7. A doua venire a lui Hristos.
8. Biblia, Cuvântul viu al lui Dumnezeu.
9. Legea lui Dumnezeu, Sabatul.
10. Starea omului după moarte.
11. Două învieri.
12. Mileniul.
13. Pedepsa finală a nelegiuitorilor.
14. Căminul celor mântuiți: a) Noul Pământ. b) Cetatea lui Dumnezeu.
15. Spiritul Profeției.
16. Planul divin pentru sprijinirea predicării Evangheliei.
17. Sănătatea și cumpătarea.

Și această solie a Evangheliei vestită prin ultimul popor al lui Dumnezeu, este ultima solie de har către o lume căzută. După aceasta nu va mai veni o alta.

„Nu există în lumea noastră altă lucrare așa de mare, așa de sfântă și așa de măreață, nu există altă lucrare pe care Dumnezeu să o onoreze atât de mult ca această lucrare de evanghelizare. *Solia vestită în acest timp este ultima solie de har, pentru o lume pierdută.*

Cei cari au privilegiul să audă solia aceasta, și refuză cu încăpățănare să ia seama la aver-tisment, leapadă prin aceasta ultima lor speranță de salvare. Nu va mai fi un al doilea timp de probă“. „Mărturii“, Vol. VI p. 19, ed. română.

„Ingerul al treilea din Apocalips patrusprezece e reprezentat ca sburând cu iuțeală mare prin mijlocul cerului și strigând: „Aici sunt cei cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Iată deci arătat felul lucrării poporului lui Dumnezeu. Ei au o solie de așa mare importanță încât sunt reprezentați ca sburând în lucrarea de a o vesti lumii. Ei țin în mâini pâinea vieții pentru o lume înfometată. Iubirea lui Hristos îi constrânge. Aceasta e ultima solie. *Nu va mai urma o a doua; nu va mai veni nici o altă invitație a harului după ce această solie își va fi terminat lucrarea.* Ce datorie! Ce răspundere apasă asupra umerilor tuturor de a vesti cuvintele mângâietoarei invitații! „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!“ Și cine aude, să zică: „Vino!“ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată“. *Id. Vol. V. pp. 206. 207.*

Și cât de minunat înaintează lucrarea! Anul 1928 a arătat cel mai mare progres în istoria noastră. Căci în timpul celor șase ani încheiați la 31 Decembrie 1927, am adăugat încă o sută de limbi la numărul celor în cari vestim Evanghelia, ridicând totalul la 279, ceea ce pentru acești șase ani înseamnă o nouă limbă la douăzecișidouă de zile.

În timp ce scriam acest articol, rapoartele din 1928 arată că în cursul anului trecut s'au mai adăugat cincizecișase de limbi la lista totală în care ducem lucrarea noastră, ceea ce însemnează adăugarea unei noi limbi la fiecare șase zile jumătate, și ridicând totalul la 335. Din acest număr total noi publicăm solia în 138 limbi. Pentru ce, fraților, nu am văzut niciodată altcândva în istoria lucrării noastre ceva care s'ar putea compara cu aceasta?! E minunat! În adevăr solia zboară nespus de iute.

SOLUL.

Biserica lui Hristos este solul Său. Poporul Advent este vestitorul acestei veniri.

„Profeția trebuie împlinită. Domnul spune: „Iată, vă voiu trimete pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată! Cineva trebuie să vină în spiritul și puterea lui Ilie“. „Mărturii către predicatori și lucrători ai Evangheliei“, p. 475.

„Cei cari au să pregătească acea cale pentru a doua venire a lui Hristos, sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, după cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie spre a pregăti calea pentru

prima venire a lui Hristos“. *„Id. Vol. III, p. 62.*

„Astăzi, în spiritul și puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, solii aleși de Dumnezeu atrag atenția unei lumi ce stă în apusul judecării ei, către evenimentele solemne ce vor avea loc în curând, în legătură cu terminarea timpului de probă și arătarea lui Isus Hristos ca Rege al regilor și Domn al domnilor“.

„In aceste ultime clipe de probă pentru fiii oamenilor, când soarta fiecărui ins va fi atât de curând hotărâtă pentru vecie, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca Biserica Sa să înceapă o activitate ca niciodată mai înainte. Acei cari au fost făcuți liberi în Hristos prin cunoașterea prețiosului adevăr, sunt priviți de Domnul Isus ca aleșii Săi, favorizați mai mult decât oricare alți oameni depe fața pământului; și El privește la ei în dorința de a-i vedea aducând laude Lui, Care i-a chemat din întunerec la lumina Lui minunată. Binecuvântările cari sunt revărsate cu atâta dărnicie, trebuie împărtășite și altora. Vestile cele bune ale mântuirii trebuie să ajungă la fiecare neam, seminție, limbă și popor“. *„Profeti și Regi“, p. 716.*

„Biserica lui Hristos este mijlocul lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului; ea este împuternicită de El să facă o lucrare deosebită; și dacă ea e sinceră lui Dumnezeu, ascultătoare de poruncile Sale, atunci în mijlocul ei va veni neîntrecuta putere divină. Dacă va onora pe Domnul Dumnezeu lui Izrail, atunci nu va exista putere care să poată stă împotriva ei. Dacă va fi credincioasă legământului ei, forțele vrăjmașului nu vor fi mai mult în stare să o înfrângă decât e în stare tocătura de paie să se împotrivească unui vârtej de vânt“. *„Mărturii“, Vol. VIII, p. 11.*

Apostolul Pavel accentuează în deosebi asupra experienței personale și caracterului creștin al acelor cari se pregătesc pentru venirea lui Isus. In 1 Tes. 5, 23, cetim:

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“.

Aci e o lucrare a deosebirii de lume și de păcat, și o consacrare a vieții pe deplin și fără rezervă lui Dumnezeu, spre a fi stăpâniți de El, spre a fi plini cu persoana Sa, spre a fi călăuziți și îndrumați de Spiritul Sfânt, spre a fi păstrați prin puterea Sa în acea stare ca întreg spiritul și sufletul și corpul să fie ținute nepătate până la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

In legătură cu acestea mai găsim un punct important în capitolul al doilea din Titu, începând cu versetul unsprezece, scoțându-ni-se în

evidență aceeaș experiență adâncă, deplină, și nețărnută în Domnul, în ce privește pregătirea individuală pentru arătarea marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Isus Hristos. El spune:

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s'o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“. Titu 2, 11—13.

Este foarte lămurit că acei cari duc sufletele pierdute solia speranței și păcii în Hristos Isus, trebuie să fie epistole deschise, descoperind prin traiu și caracter harul mântuitor al Domnului nostru Isus Hristos.

„Poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului trebuie să fie un popor pocăit. Ducerea acestei solii trebuie să aibă ca urmare pocăirea și sfințirea sufletelor. In această mișcare noi trebuie să simțim puterea Spiritului lui Dumnezeu, căci este o solie minunată și precisă; ea înseamnă ceva pentru cel care o primește, și trebuie vestită cu strigăt puternic. Noi trebuie să avem o credință sigură și statornică asupra faptului că această solie va merge înainte cu o importanță crescândă până la încheierea timpului“. *„Mărturii“, Vol. IX, p. 154.*

„Experiența lui Enoh și a lui Ioan Botezătorul înfățișează care va experiența noastră“.

„La o așa comuniune (ca a lui Enoh) ne invită Dumnezeu. După cum a fost la Enoh tot astfel și la ei sfințenia caracterului le va face posibilă mântuirea lor din mijlocul oamenilor, la a doua venire a Domnului.

„Spre a vesti o solie la fel cu cea vestită de Ioan, noi trebuie să ducem o vieată spirituală asemenea lui. Aceeaș lucrare trebuie să aibă loc și în noi. Noi trebuie să privim la Dumnezeu, și privindu-L pe El vom pierde din ochi eul nostru“. *„Mărturii“, Vol. VIII, pp. 329 331 333.*

Inima este pătrunsă de o bucurie adâncă și nespūsă când aflăm despre progresul cel repede al acestei solii în toată lumea. Când ea ajunge la cei cari trăesc în colțurile cele mai întunecate ale lumii și printre cei mai de jos și mai sălbateci oameni, puterea ei se manifestă transformând viețile, liberând pe bărbați și femei din sclavia și decăderea păcatului și ridicându-i să stea cu bucurie și pace în rândurile celor aleși ai lui Dumnezeu. Adevărul și puterea acestei solii este confirmată în fiecare țară prin mărturia vie depusă de bărbați și femei mântuite. Credința noastră în origina divină a soliei cum și în timpul sigur și apro-

piat al ei, este confirmată de multe și nenumărate experiențe cari ne vin din lucrarea noastră ce înconjoară lumea. În multe rânduri Spiritul Domnului a mers înaintea noastră, formând comunități și schimbând inimi cari niciodată nu veniseră în legătură cu un reprezentant viu al soliei, și conducându-le la aceeaș lumină și la acelaș adevăr sublim în care ne bucurăm noi.

Desigur, trăim chiar în ultimele clipe ale

timpului sfârșitului. Această solie e solia proprie a lui Dumnezeu pentru acest timp. Ea e ultima Sa solie. Cei aleși ai Săi sunt sfințiți și pregătiți prin această solie pentru arătarea Sa glorioasă.

Ridicați ochii, frați și surori! Imbăbătați-vă în Domnul azi! Priviți cu o nouă credință adevărul minunat al lui Dumnezeu! Mântuirea noastră se apropie!

Hristos în voi — Nădejdea măririi.

De A. G. Daniells.

„Dumnezeu este iubire“. El ne iubește pe noi — faptele mâinilor Sale, dreptul Său răscumpărat din cetatea întărită a vrăjmașului. Una din cele mai nobile manifestări ale iubirii Sale către noi e, ca să ne aducă în deplina comuniune, armonie și tovarășie cu Sine. Aceasta a fost dorința și țința Sa supremă când El a creat pe primii noștri părinți.

Înainte ca Adam și Eva să fi păcătuit, ei au prețuit și proslăvit privilegiul pe care-l aveau de a fi în personală comuniune cu Dumnezeu Tatăl, cu Fiul Său, Isus Hristos, și cu Spiritul Sfânt — „cele trei persoane ale treimeii cerești“. Adam și Eva nu numai că aveau privilegiul de a trăi lângă Dumnezeu, dar ca prin propria lor experiență zilnică să intre în armonie cu sfințenia, iubirea, pacea și bucuria, cari sunt însușirile lui Dumnezeu. Ce straniu, și cât de neînțeles pareă faptul ca ei să-și aleagă un drum care să-i despartă de o așa comuniune și tovarășie. Și totuși ei au făcut acest pas. Adam și Eva au ales să nu asculte de cererile iubirii, și astfel ajunseră legați de Satan și îngerii cei răi. Ei și-au schimbat tovarășii, și făcând astfel, ei au dat sfințenia pentru păcat, viața pentru moarte, pacea pentru războiu, speranța pentru desnădejde; ei au ajuns sub stăpânirea păcatului; într-o sclavie din care nu se mai puteau liberă niciodată singuri; și ei, cât și urmașii lor, erau sortiți desnădejdi și ruinii.

HRISTOS, ISPAȘITORUL DEPLIN PENTRU PACATELE NOASTRE.

Întreg cerul s'a întristat adânc din pricina acestei nenorociri grozave, și în iubirea și harul înfinit al Său, Dumnezeu S'a îngrijit de o cale pentru liberarea și readucerea lor la prima stare de uniune și prietenie cu Sine. Dar pentru aducerea la îndeplinire a acestei liberări și reabilitări, trebuia să fie făcut planul

prin care Dumnezeu putea ca în mod legal să ierte păcatul, să șteargă vina, și să anuleze pedeapsa cu moarte, rostită asupra păcătosului. Și acest plan este descoperit pe înțelesul minții noastre omenești, prin următoarele cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16. Și pentru împlinirea acestui plan, Fiul lui Dumnezeu „S'a dat pe Sine însuș pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl“. Gal. 1, 4. El „a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat pentru îndreptățirea noastră“. Rom. 4, 25. „El „S'a dat pe Sine însuș pentru noi, ca să ne răscumere din orice fărădelege și să-și curățească un popor care să fie al Lui“. Titu 2, 14. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru acest Dar nespus de mare! — un dar cu totul în stare să ne scape din păcat, de condamnare, și din moarte. Și întregul acest plan pentru mântuirea și restabilirea noastră a fost făcut fără cunoștința noastră. Noi nu avem nici o parte de contribuție la el. „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5, 8.

Din timpul încheierii serviciului lui Hristos de pe pământ noi avem propria Sa declarație, în rugăciunea către Tatăl Său, în ce privește săvârșirea deplină a lucrării Sale: „Am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s'o fac“. Ioan 17, 4. Și această declarație a Sa a fost sigilată prin moartea Sa pe cruce, prin învierea și prin întoarcerea Sa la Tatăl Său, cum și prin revărsarea Spiritului Sfânt în ziua de Rusalii, ca dovadă că prin viața și moartea Sa a împlinit în totul cerințele dreptății. Speranța noastră se întemeiază tocmai pe această desăvârșire a lucrării lui Hristos. El *ne-a liberat*

din această lume plină de păcate; El *ne-a mântuit* din toate nelegiuirile și *ne-a ales ca proprietate a Sa*; *El este îndreptățirea noastră*. Tot ce ni se cere să facem e să *primim* Darul cel atât de mareț care a fost dat cu atâta plinătate pentru noi, și să ne supunem de bună voie condițiilor prin cari ne este oferită răscumpărarea.

SCHIMBAREA TOTALA A INTOVARAȘIRII OMULUI.

Deși suntem „de carne, și vânduți sub păcat”, luați prinși de vrăjmașul oricărei dreptăți și strâns ținuți de agenți răi, totuș acum este arătată calea prin care putem să facem o schimbare în prietenii noștri. Să o rupem cu Satan, cu îngerii căzuți, cu oamenii răi, și să ne întorcem la prietenia cu Dumnezeu, cu Hristos și Spiritul Sfânt, și lăsându-ne călăuziți de îngeri cari sunt gata să împlinescă poruncile Tatălui. Să schimbăm păcatul cu dreptatea, moartea cu viața, răsvrătirea cu pacea, întristarea cu bucuria, desnadejdea cu speranța, și în mijlocul acestei lumi întunecată și nemiloasă noi putem lua o pregustare a Paradisului. Ce minunate posibilități avem noi de a da pe față dreptatea în „acest veac rău”.

Singura cale prin care aceste posibilități pot deveni realități efective este lăsând pe Hristos să-și ia locul ce I se cuvine în inima noastră. Trebuie să ajungem la unire, armonie, și prietenie cu El și să rămânem așa. Aceasta este prima și cea mai esențială cerere. Toate celelalte îndatoriri sunt secundare, și cea mai mare grijă pe care am da-o spre a le împlini se va dovedi fără nici o valoare dacă această mare și fundamentală cerere nu este împlinită și nu-i suntem supuși.

INSEMNATATEA RĂMANERII ÎN HRISTOS.

În ultima Sa convorbire cu ucenicii Săi, Mântuitorul a accentuat foarte mult asupra unirii inimii omenești cu dumnezeirea. El spune: „Eu sunt Viața, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă”. Și apoi El adaugă această avertizare mai mare decât orice: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. Ioan 15, 5. Ca un prieten plăcut și iubitor, înainte ca să plece, El spuse: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și . . . . Mă voi întoarce . . . . Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi . . . . În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi . . . . „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. Ioan 14, 1—23.

Ca o urmare evidentă a străduinții rămânării în această unire, Isus zice: „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vreți, și vi se va da”. Ioan 15, 7. Nu există o făgăduință mai pozitivă în Cuvântul lui Dumnezeu decât aceasta; nu este nici una mai plină de asigurare, nici una mai dătătoare nouă de curaj în mulțimea nesigurărilor, turburărilor, și nevoilor imperioase ale acestei vieți. „Cereți orice veți vreți, și vi se va da”. Ce asigurare minunată a ajutorului divin! Dar să nu uităm condiția pe care e întemeiată această mare făgăduință — „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele”. Cererea sună *să rămânem* în Hristos. Aceasta nu înseamnă legături ocazionale, ci înseamnă o comuniune zilnică și constantă cu Hristos. Lipsa menținerii acestei statornice uniri cu El poate fi cauza ascunsă a atâtor zădărnicii în viața creștină, și în aceasta se poate găsi și explicația de ce nu vedem mai multe dovezi că rugăciunile ne sunt ascultate.

Această lipsă de rămânere în Hristos a fost cauza funestelor prăpăduri ce au căzut asupra lui Izrail în vechime. Profetul Ieremia ne prezintă un tablou al vieții lui Izrail din punct de vedere religios, prin următoarele cuvinte: Nelegiuirile noastre mărturisesc împotriva noastră . . . ! Abaterile noastre sunt multe, am păcătuit împotriva Ta”. Dar de ce o cădere atât de grozavă în viața poporului ales al lui Dumnezeu? Explicarea se găsește în felul cum s’au purtat față de Mântuitorul lor. „Tu, care ești nădejdea lui Izrail, Mântuitorul lui la vreme de nevoie: pentru ce să fii ca un străin în țară, ca un călător, care intră doar să petreacă noaptea în ea? De ce să fii ca un om încrămențit, ca un viteaz, care nu ne poate ajuta”? Ier. 14, 7—9. Ce tablou trist! Această descriere ne aduce până și lacrimi în ochi, prezentând pe Mântuitorul — Acela în Care este concentrată toată speranța, Acela care a readus pe om la locul de prietenie și comuniune cu Dumnezeu, ca fiind un străin în mijlocul propriului Său popor; ca un călător, ce se abate pe acolo doar să poposească peste noapte, când Lui ar fi trebuit să I se dea cu multă plăcere un loc permanent în inimă ca celui mai scump și mai prețuit Prieten. Tabloul acesta îl prezintă ca un viteaz, gata și doritor să mântuească, însă împiedecat de a face aceasta prin lipsa de recunoaștere și conlucrare a celor cari aveau atâta nevoie de liberare.

Abaterea și ruina lui Izrail nu a fost din pricină că Mântuitorul nu ar fi putut să-i salveze, ci ea se datorește faptului că Izrail nu l-a dat dreptul să-i salveze în chipul rânduit de El. În loc să-și deschidă ușa inimii și să îngăduie Mântuitorului să vină și să-și facă lo-

cuință în ea, ei L-au ținut în afară de vieța lor; ei L-au privit ca pe un străin, un trecător. În loc să-L roage stăruitor ca inima lor să o facă drept locuință a Sa, ei L-au lăsat să șeadă pentru noapte în locul de poposire al străinilor. Atât în atitudinea cât și în vieța lor, Izrailiții erau cu totul contra căii desemnate de Dumnezeu. Ei au urmat pe calea lui Satan, și după cum eră și de așteptat, Satan a triumfat asupra-le și ei au alunecat tot mai mult spre ruină.

Iată deci descoperită adevărata și adâncă taină în ce privește slăbirea în vieța de creștin. Și toate acestea sunt o solemnă avertizare către Izrailul lui Dumnezeu de azi. Mântuitorul încă mai bate la ușa fiecărei inimi, așteptând cu dor să fie invitat înăuntru, pentru ca să locuească acolo, și ca astfel să poată sta într'o comuniune strânsă și fericită. Primirea acestui Oaspete ceresc ia loc în fundul inimii. Ea e o chestiune individuală. Ție și mie vine privilegiul atât de scump de a-L primi ca pe un Prieten de neam regal. Oare să fim noi vinovați de trista și fatala neglijență de a-L fi lăsat să treacă pe lângă noi ca și un străin, sau călător, pentru care nu se găsește un loc? O, să dăm cea mai mare atenție avertizării!

ISUS SE FACU ASEMENEA NOUA CA ȘI NOI SA DEVENIM ASEMENEA LUI.

Ascultați cuvintele de chemare ale puternicului nostru Mântuitor: „Intoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului“. Isa. 45, 22. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Mat. 11, 28. „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine... Despărțiți de Mine nu puteți face nimic... Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Ioan 15, 4. 5. 7.

Oare aceste pozitive asigurări par a fi dincolo de linia posibilităților practice? Mărturia apostolului Pavel dovedește că el le-a adevărit ca fiind de crezut. El spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăesc... dar nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în Mine. Și vieța, pe care o trăesc acum în trup, o trăesc în credința în Fiul lui Dumnezeu“. Gal. 2, 20. „Pot totul în Hristos care mă întărește“. Filip. 4, 13. „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință“. Rom. 1, 16. 17.

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu care lucrează în carne păcătoasă, schimbând vieța păcătoasă în vieța neprihănită a Fiului lui Dumnezeu. În scopul săvârșirii acestei minunate schimbări a murit Hristos. După cum stă scris: „Pe Cel ce n'a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5, 21. Nu ne miră că atunci când Pavel a început să vadă prin propria-i experiență că aceasta e o realitate minunată, el exclamă: „Mare este taina evlaviei: El se făcu cunoscut în trup“. 1 Tim. 3, 16. Dar deși ea e o mare taină, totuși a fost descoperită clar și explicată pe deplin prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu cum și prin vieța bărbaților și femeilor cari au schimbat pornirile și întovărășirile plăcute cărnii păcătoase, firii trupului, cu dreptatea lui Dumnezeu, împărțită prin Isus Hristos, și au pășit într'o vieță de statornică prietenie cu El.

Când Fiul lui Dumnezeu „S'a făcut păcat pentru noi“ El S'a asemănat „fraților Săi în toate lucrurile, (Ebrei 2, 17)“ — asemenea ție, asemenea mie. Dar deși S'a făcut asemenea nouă, și „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar (El a fost) fără păcat“. Ebr. 4, 15. El nu a cedat niciodată. Secretul triumfului Său este dat în aceste cuvinte: „Dumnezeu eră în Hristos“. 2 Cor. 5, 19. Biruind păcatul, în carne păcătoasă, prin prezența intimă a Tatălui Său, Hristos ne oferă acum rămânerea Sa continuu în inimă. El ne oferă tuturor ceea ce Tatăl Său eră pentru El. Și atunci când El intră în inimă, El aduce în vieță toate virtuțile Sale, sfințenie, putere, victorie, pace, și bucurie. Astfel Hristos „a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire“. 1 Cor. 1, 30. Ni se spune că „dreptatea lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Noi primim dreptatea primindu-L pe El“. — „Cugetări depe Muntele Fericirilor“, p. 34. Cu o inimă plină de bucurie noi să spunem încredători: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale, în locurile cerești, în Hristos“. Ef. 1, 3. Orice binecuvântare spirituală ce vine dela Dumnezeu este întrupată în Hristos, și noi primim unul sau toate aceste daruri primindu-L pe El.

IL VOM LASA SA INTRE?

Fiecăruia în parte, „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia... și anume: *Hristos în voi, nădejdea slavei*“. Col. 1, 27. Aceasta este ținta divină. Această „taină“ nu poate fi cunoscută decât printr'o experiență personală, — o lu-

crare personală, prin care prin întronarea lui Hristos ca Domn al vieții, se face readucerea la locul de mai înainte, punând din nou pe păcătos în amicție și comuniune cu treimea dumnezească — Tatăl, Fiul, și Spiritul Sfânt. Intreg cerul este interesat în vestirea acestei „taine“. Noi cetim: „Hristos dorește, ca chipul Său să se reproducă în inima oamenilor... Hristos așteaptă cu mult dor, să vadă că Biserica Sa dă pe față chipul Său“. — „Parabolele Domnului Hristos“, pp. 61. 62. Situația Sa este schițată în acel verset intim din Apocalips 3, 20: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la

el“. O, de ce L-am ține în afară de viața noastră intimă? De ce să alegem a rămâne în această sărmană stare spirituală: „nenorocit, sărac, orb și gol“, când avem drept la orice binecuvântare spirituală din locurile cerești? De ce să lăsăm pe răbdătorul și iubitorul Mântuitor să treacă pe lângă noi ca un trecător, ca un călător, ca un străin pentru care nu avem nici o plăcere? Fie ca Spiritul Sfânt să dea viață urechilor noastre amorțite, pentru a auzi încăodată ciocănitul plin de iubire, a recunoaște glasul cel dulce, și a ne face să deschidem ușa să-L primim cu mare bucurie.

Lumea nemântuită — chemarea la serviciu în patrie și în ținuturile depărtate.

De W. K. Ising.

Noi suntem obișnuți să ne închipuim lumea nemântuită sub forma a nouă sute de milioane păgâni cari se mai găsesc în afara cortului creștinismului, trăind în întunecul spiritual al superstiției, și mulți dintre cari sunt ținuți în ghiara obiceiurilor rele ale idolatriei. Ne gândim deasemenea la cele două sute cincizeci milioane de urmași ai Islamului cari, asemenea unui zid de nepătruns și masiv, se împotrivesc și azi tuturor eforturilor misionare, și cari în lupta lor dârză par a atrage pe mai mulți la credința profetului lor decât se câștigă din legăturile păgânismului prin sforțările unite ale bisericilor creștine.

Și când medităm asupra situației spirituale în acele părți pe cari obișnuim să le numim țări creștine, și privim marea majoritate absorbită în umblarea după plăcerile acestei lumi, cu o înclinare crescândă de îndepărtare față de tot ce e dumnezeesc, având ca urmare ruina morală, începem să ne întrebăm: Unde este mai intens păcatul și răutatea, în patrie sau în ținuturile depărtate.

Dacă am privi orașele noastre moderne „cu ochii deschiși“, nu am mai fi așa optimiști. Nu, păgânismul nu e un lucru în privința căruia putem pune degetul pe hartă și să zicem: „Este aci“, sau „Este dincoace“; el nu e ceva geografic, ci o chestiune sufletească, și după cum câmpul gândirii, al rațiunii și al spiritului este întins, tot astfel sunt păgâni pe întreg globul pământesc. Păgâni pot fi și la Apus și la Răsărit“. Privind în felul acesta, căpătăm o mai mare vedere a câmpului nostru de lucru: el este cuprins atât în interiorul porților casei noastre, cât și în cele mai îndepărtate regiuni! Și Evanghelia lui Isus Hristos este singurul mijloc

cu folos contra răutăților păcatului, oriunde s'ar găsi el. De fapt, lumea întreagă este cuprinsă între hotarele răspunderii noastre. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu LUMEA, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

ÎNTELEGERA NEVOII LUMII.

Stare lumii și dorul sufletului omenesc după ceva mai bun decât ceea ce poate oferi lumea este arătat cu putere într-o declarație a Consiliului Internațional Misionar, care și-a ținut ședințele anul trecut pe Muntele Măslinilor la Ierusalim. În publicația „Solia Creștină: Mergeți și faceți ucenici toate neamurile“, noi cetim următoarele:

„În lumea întreagă este un sentiment de nesiguranță și nestatornicie. Vechile credințe suferă modificări, și în unele părți chiar sunt desființate, iar dezvoltarea științei și comerțului schimbă în rău felul de cugetare al oamenilor. Instituțiile privite de veacuri cu venerație, acum sunt neluate în seamă; principiile temeinice de călăuzire morală acum sunt criticate; și ținuturi numite creștine simt lipsa tot atât de mult ca și oamenii din Asia și Africa. Din toate părțile se arată îndoiala dacă există ceva absolut adevărat și bun. Un nou relativism se sbate a se întronă în mintea omului...“

„În strânsă legătură cu acestea se resimte o suferință și durere de o extindere mondială, care se exprimă parte prin desnădejdea în existența unor valori superioare, parte în întrebări foarte serioase după o nouă bază a vieții și a cugetării, sau în durerile de naștere ale unui naționalism nou, în sentimen-

tul care crește mereu față de asuprirea atât de crudă, a conștiinței, rasei, și clasei sociale.

„Intr'o lume atât de încurcată și căutătoare după o ieșire, Isus Hristos a atras atenția și admirația întregii omeniri cum nu se mai întâmplase niciodată mai înainte. Astfel El stă înaintea oamenilor cu mult mai superior decât civilizația apuseană, mult mai superior chiar decât creștinismul cunoscut până acum de lume. Deaceia, acei cari n'au fost câștigați pentru vreo biserică, găsesc eroul și idealul lor“.

În timp ce pe o parte răsună în urechile noastre acuzația din partea Chinei și Indiei, cele mai populate ținuturi din lume: „Ce doriți?“ „De unde aveți dreptul?“ „Noi nu vă dorim, nu avem nevoie de voi!“ „Isus a fost din Asia, nu din Europa, deci noi putem să-L înțelegem mai bine decât voi; lăsați-ne să-L căutăm noi și să arătăm cum credem că trebuie să fie un adevărat creștinism“; pe de altă parte, deși aceste popoare resping creștinismul pe care îl privesc ca un imperialism apusean, totuși ei se simt atrași de persoana lui Hristos. Această distincție pe care o fac între Hristos și creștinism, „poate fi numit nimic mai puțin decât o descoperire a primei măreții“.

Păgânii cer: „VREM SA VEDEM PE ISUS!“

Dr. Stanley Jones, un vechiu evanghelist cu mulți ani de experiență în India, ne spune că paralel cu mișcarea în masă a păturilor de societate fără castă, dintre cari mai mult de 100.000 se adaugă bisericii creștine în fiecare an, și cari vor să se libereze singuri de lanțurile decăderii lor, „o mișcare spirituală în masă care privește spre Hristos ca o Persoană“, merge printre castele de sus ale societății. La una din adunările avute cu aceste caste înalte el le puse întrebarea: „Fraților, ce putem face cu aceste 60 de milioane de oameni fără castă? Ei sunt ca o piatră de moară în jurul gâtului nostru, și ținutul nostru nu va fi tare până nu-i vom ridică la o treaptă mai mare a cunoștinții. Dar cum să facem?“ Și atunci un învățat hindus se sculă și zise: „Să li se dea un Hristos care să-i ridice“. În aceeași minunată sală de adunare unde, cu nouă ani mai înainte, Dr. John R. Mott a fost fluerat în mijlocul cuvântării sale când a folosit numele lui Hristos, Dr. Jones a predicat acum asupra subiectului: „Isus Hristos crucificat“, timp de șase seri de-a rândul având un auditoriu din ce în ce mai mare, încât în ultimele seri nemaî având loc, unii au trebuit să stea pe la uși și ferestre.

S'a petrecut o schimbare. Aceasta se poate vedea și mai clar dintr'o hotărâre de toleranță ce s'a votat acum câțva timp cu ocazia unei Conferințe la care au luat parte diferite miș-

cări religioase din ținut: „Noi recunoaștem dreptul fiecăruia de a-și schimba religia după cum vrea, numai sub condiția ca pentru săvârșirea acestei schimbări să nu se fi oferit vreun câștig material“. Și iarăș: „Recunoaștem deasemenea dreptul ca nimeni să nu sufere vreo prigonire din partea comunității pe care a părăsit-o“. Când cineva își amintește, spune scriitorul, „că în islamism apostazia înseamnă moarte, iar în hinduism moartea socială, atunci își poate da seama că această hotărâre desemnează o nouă epocă națională, și este în adevăr o declarație națională în privința libertății religioase“.

De curând a apărut o declarație demnă de luat în seamă într'o proclamație a guvernământului Nankin din China împotriva agitației bolșevismului, cari printre altele au răspândit și această lozincă: „Jos cu credința lui Hristos“. În acea proclamație se spune: „Credința lui Hristos înseamnă o biserică de reformă... Ea este biserica ce dă dovada cea mai mare de simpatie față de suferința masselor; ea nu are nici o legătură cu tendințele imperiale. Lucrul acesta comuniștii îl știu destul de bine, și deaceia scopul lor e să nimicească orice moral public. *Credința creștină însă, este cea mai în stare să aducă o schimbare a inimii.* Deci această lozincă (a comuniștilor) trebuie să dispară imediat“. Iată o mărturie minunată pentru misionarul credincios care duce cu sine atmosfera și spiritul Domnului Său în timp ce se străduiește pentru salvarea oamenilor. „Nu ne mai trimeteți doctrine, ci trimeteți-ne pe Isus“, a fost răspunsul venit din Japonia care relativ răspunsese foarte puțin la eforturile creștinismului.

OAMENII ALBI DIN ȚINUTURI DEPARTATE NE-AU ADUS SOLIA LIBERARII.

Africa așteaptă solia. Anul trecut, vizitând satele cu păgânism crud din interiorul Coastei de Aur, după ce au adresat câteva cuvinte de salutare șefului suprem, el se sculă din mijlocul consiliului său de bătrâni, înconjurat de toți cei din partea locului, spre a da la salutul nostru următorul răspuns atât de uimitor pentru noi: „Puteți să-mi dați o doctorie care să mă libereze de vițlul de a bea rachiu?“ Ce cerere de mărturie creștină din partea micii grupe a fraților noștri băștinași cari ședeau lângă noi în semicerc în fața adunării păgână în timp ce șeful își bătea joc de virtuțile credincioșilor noștri dându-ne să bem și să fumăm și îndemnându-ne să facem și noi obiceiurile pe cari ei le practica. Rachiul este un blestem pentru băștinași. De obicei sunt impozite și dări mari asupra atâtor feluri de

rachiu cari, fără îndoială, vin din Europa creștină într-o calitate atât de dubioasă. Se bea mai mult în deosebi cu ocazia meselor în legătură cu moartea cuiva, mesele acestea ținând chiar câteva săptămâni; și astfel ne putem închipui starea grozavă de beție care e atunci. Cineva demn de crezut ne-a spus că la moartea unui șef suprem s'a consumat rachiu în valoare nu mai mică decât 40.000 dolari (6.800.000 lei). Vizitând pe un alt șef de trib, acesta nu a putut să ne primească într-o stare trează, din pricină că tocmai atunci se întâmplase să moară mama sa, și acum el o „jeleă“. Când l-am întâlnit, el a pironit privirea asupra noastră având ochii umflați din pricină că băuse peste măsură. Totuși el și-a exprimat bucuria că am venit și ne-a mărturisit că el e un prieten al misiunii, lucru care acum e adevărat. Și ca dovadă ne spuse, așa cum a putut, cum, acum câțiva ani, a salvat viața fratelui Lewis (spune lui) ducându-l la cel mai apropiat spital, fiindcă suferise un accident cu motocicletă. Niciodată nu mai avusesem ocazia să prezint cuvintele de viață într-o situație asemănătoare.

În Sabat, după terminarea serviciului divin din Ioan 3, 16, ținut în piața publică la Agona, șeful suprem al aceluia district, împreună cu statul său major și cu o mare suită de păgâni din sat au ridicat mâinile ca răspuns la apelul prin care întrebam cine dintre ei speră să fie cu noi spre a întâmpina pe Domnul nostru la apropiata Sa venire. Și la încheierea adunării de după amiază, o mică grupă de delegați din comunitățile noastre au venit în față la amvon spre a spune în fața tuturor câteva cuvinte de salutare către noi, cei cari îi vizitasem. Un frate, punând pe masa din fața noastră o efigie de lemn a unui preot fetiș împodobit cu tot felul de lucruri, într-o combinație de neînțeles, zise: „Mai înainte noi obișnuiam să ne încredem în oameni și lucruri asemenea acestuia, și cari nu ne pot ajuta. Părinții noștri au fost neștiutori, și nici noi nu am știut nimic despre adevăratul Dumnezeu, până ce voi, oamenii albi, ați venit din ținuturi depărtate spre a ne aduce această solie ce ne-a făcut liberi și fericiți“. Apoi, arătând spre acel chip și ridicându-și mâinile spre cer, continuă: „Noi nu mai credem în asemenea lucruri, acum credem în Dumnezeu, care a făcut cerurile și pământul, și suntem bucuroși că ați venit să ne spuneți despre El“.

Această mărturie a mișcat inima noastră. Și la asemenea ocazii misionarii văd cu bucurie rodul străduinței lor de a duce solia acestor oameni, și sunt doritori de a se jertfi pentru mântuirea lor. Aci am întâlnit douăzecișipatru frați cari până acum câțiva ani

fuseseră păgâni, și în oarecare formă făcând parte de cultul fetiș. Acum ei singuri sunt evangheliști fără plată, și folosind câteva zile în fiecare săptămână pentru predicarea soliei în satele lor. Fața lor, ce e drept, încă mai poartă cicatricele și semnele primite pe când erau păgâni, însă acum dau pe față o mare bucurie în servirea Domnului lor.

NOI TREBUIE SA PREDICAM CUVANTUL.

Ce chemare puternică la lucru adresează starea de acum a lumii către noi, ca popor asupra căruia Dumnezeu a pus răspunderea predicării soliei îngerului al treilea, ultima avertizare care are de vestit venirea Domnului spre a adună pe cei credincioși dintre neamurile și semințiile lumii! Acesta e ceasul când ni se oferă ocazia. Situația ce ni se prezintă azi în lume cere cu sunet de trâmbiță un serviciu deplin și de abnegație ca nicio dată mai înainte. Toate talentele trebuie să le punem la lucru spre a lupta cu nevoile atât din țară cât și din afară.

Iarăș trebuie să se accentueze cu tărie că predicarea Cuvântului să se facă în modul cel simplu care a avut atâta succes în primele timpuri ale creștinismului, avânduse în vedere că mântuirea se atinge numai prin îndepărtarea dela păcat, iar nu prin greșita cale a desvoltării treptat treptat prin ajutorul educației și civilizației: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucră împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele, cari-l însoțiau“. Marcu 16, 20. A sosit timpul când fiecare membru al bisericii, tânăr și bătrân, trebuie să se înroleze spre a duce mai departe solia. Lumea așteaptă în acest timp din urmă să primească solia Evangheliei pe care Dumnezeu ne-a dat-o s'o vestim pretutindeni. Prin serva Domnului ni se spune:

„Ceeace a voit Dumnezeu să facă pentru lume prin Izrael, poporul ales, El vrea să împlinească în cele din urmă prin biserica Sa de azi depe pământ. El a „dat via Sa altor îngrijitori“, adică acei cari țin legământul Său, și cari li dau în mod credincios „roade la timpul lor“... Astăzi biserica lui Dumnezeu poate înainta spre desăvârșirea planului divin de mântuire a oamenilor pierduți... În fiecă parte a pământului, bărbați și femei răspund soliei trimeasă din cer, și despre care Ioan apocalipsul a profetizat că va fi vestită înainte de a doua venire a lui Hristos: „Te-meți-vă de Dumnezeu, și dați-I mărire; căci a venit ceasul judecării Lui“. — „*Captivity and Restoration*“, pp. 713. 714.

SA FIM ECONOMI CREDINCIOȘI ÎN ȚARA ȘI DEPARTE.

Și fiindcă lucrarea încă dăinuește, noi nu

avem decât să dăm din aceea ce Dumnezeu ne-a încredințat ca economi ai Săi. Noi ne-am căpătat o faimă că suntem un popor activ și darnic! De curând, oprindu-mă la un hotel din vechiul Damasc, o doamnă americană s'a bucurat când a auzit să sunt predicator adventist de ziua șaptea. Ea trăia lângă Des Moines, Iowa, și tatăl ei era predicator la o altă denominație. Ea ne spuse că una din surorile noastre fusese în legătură cu familia rudelor ei timp de mai mulți ani, și mai adăugă: „Totdeauna când îmi închipui un creștin și un misionar adevărat, trebuie să mă gândesc la această scumpă soră J. Ce misionară activă! Ea era cunoscută și iubită de toți de aci, fiind socotită cea mai bună creștină“. Apoi oprindu-se pentru un moment, exclamă: „Ei, d-stră adventiștii sunteți cu siguranță cei mai darnici din toată lumea“. Aproape că m'am simțit încântat auzind această mărturie. Intr'adevăr lumea ne observă. Să rămânem credincioși renumelui, și zelului nostru misionar. Sacrificiile noastre primesc o foarte abundentă răsplată în câmpurile misionare, cari cooperează într'o măsură mereu crescândă cu cei din patrie, în ce privește suportarea greutății însărcinării noastre.

În anul 1874, predicatorul Andrews a fost primul care a venit în continentul European spre a deschide un nou câmp misionar, și până la anul 1894 nu se începuse încă vreo lucrare misionară în Africa printre păgâni. Ce schimbare s'a petrecut în anii de atunci încoace! Ținuturi cari odată fuseseră socotite ca misiuni străine au devenit de mult sedii pentru ducerea lucrării mai departe în alte câmpuri mai slabe și mai puțin dezvoltate. Aceste sedii trimit mulțimi de misionari în toate părțile câmpului nostru misionar, adică lumea întreagă. În anul 1921 pentru prima dată aceste „țări misionare“ au întrecut numărul membrilor Americii de Nord, ajungând la 658. După șase ani, în 1927, erau 49.512 membri, mai mulți în aceste ținuturi decât în America în primele zile. Acesta însă nu e decât începutul marilor lucruri ale viitorului.

Se vede un minunat rezultat al servirii devotate din trecut față de misiuni. Dumnezeu a binecuvântat eforturile și sacrificiile poporului nostru, și noi suntem bucușoși văzând cum câmpurile misionare contribuie și ele la fondurile noastre; și aceasta nu în mică măsură. Pe Coasta de Aur, de exemplu, la prima sforțare a fraților noștri în Campania de Toamnă s'au strâns 2. 500 dolari dela sălbatecii păgâni din desișuri. În Misiunea Arabică s'au strâns în Campania de Toamnă de anul trecut 1.250 dolari dela creștini, mahomedani, și ebrei. În misiunea Malaeză cetim că s'au strâns în ultimii doi ani nu mai puțin de 50.000 dolari pentru acest scop. Aproape treizeci la sută din fondul general al întregii denominații se adună acum din câmpuri, exceptând America. În adevăr Dumnezeu are mari rezerve pentru noi în aceste ținuturi misionare cari vor face să crească fluviul puterii noastre financiare ca să se încheie lucrarea în toată lumea.

Privind la imensitatea datoriei ce ne mai stă în față, să nu ne dăm înapoi dela răspândire. *Dumnezeu lucrează cu noi.* Să avem credința lui Abraam, căci „el nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească“. Rom. 4, 20. 21. Și iată și făgăduința lui Dumnezeu pentru noi acum, în timpul ultimelor zile ale lucrării Lui: „Așa vorbește Domnul, care a croit un drum pe mare, și o cărare pe apele cele puternice... Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte, și nu vă mai uitați la cele vechi! *Iată, voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie, și râuri în locuri secetoase*“. Isa. 43, 16. 18. 19. Această făgăduință noi o putem cere atât pentru lucrarea din țară cât și pentru cea din străinătate. Dumnezeu va fi credincios Cuvântului Său. Să mergem înainte, să nu șovăim, căci „ca zilele tale, puterea ta“. Deut. 33, 25.

Păstrarea celor câștigați și readucerea celor căzuți.

De J. L. McElhany.

„Dar El le-a spus pilda aceasta: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzecișinouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se în-

toarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută“. Luca 15, 3—6.

Orice s'ar spune cu privire la răspunderea solemnă a bisericii de a duce solia Evanghe-

lei în lume, ar trebui totuși, să nu se uite a se aminti că în același timp biserica are o răspundere tot atât de mare în a păstra pe cei câștigați. Fiecare membru al bisericii este prețios. De neatenția față de numărul celor câștigați din păcat și întunec nu va fi cruțată. Indatorirea bisericii este nu numai a menține starea spirituală a sufletelor, dar și de a câștiga suflete. Lucrul acesta îl învățăm din pilda cu oaia pierdută. Această oaie fusese într'un staul la un loc cu alte nouăzecișinouă. Și rătăcindu-se, eră ca și pierdută. Fără îndoială, ea singură eră cu totul de vină fiindcă ajunsese într'o asemenea stare. Inșă ea eră o oaie pierdută, și trebuia găsită și readusă în staul.

Ce învățătură poate lua biserica de aci? Oare să stăm liniștiți în timp ce suflete se pierd iar noi nu facem nimic pentru a le ajuta? Nu este cu mult mai ușor pentru comitetul bisericii să se adune chiar în Decembrie și să revadă lista membrilor bisericii, recomandând să dispară din comunitate orice descurajare și slăbiciune? Inșă toți vor fi de acord că nu aceasta este calea cea bună în ce privește menținerea lucrului nostru pentru suflete.

Oare timpul nu a sosit cu îndestulare, când ar trebui să ne dăm mai bine seama de datoria și răspunderea noastră în ce privește străduința de a păstra în staulul bisericii pe toți, dacă e cu putință? Totuși nu vreau să zic să îngăduim păcatul și apostazia. Față de aceste lucruri trebuie să se procedeze conform prescripțiilor puse în Scripturi. Mulți dintre noi cari au observat timp îndelungat, cred, totuși, că una din cele mai mari nevoi ale noastre de azi este ca întreaga biserică să studieze mai adânc și cu rugăciune planurile pentru păstrarea sufletelor câștigate.

Nu este de ajuns ca să dăm, să lucrăm, și să ne rugăm pentru convertirea sufletelor. După ce au fost câștigați trebuie găsită o cale de a-i ajuta să rămână credincioși Domnului Isus. Soarta veșnică a sufletelor depinde de acest lucru. Deasemenea și starea sănătății, creșterii, și prosperității bisericii depinde de aceasta. Această chestiune este de o așa vie importanță încât a fost desemnată acum, în timpul Săptămânii de Rugăciune, spre a fi studiată și aprofundată cu rugăciune de întreaga comunitate.

NEVOIA UNEI CONVERTIRI TEMEINICE INAINTE DE BOTEZ.

În această legătură cu cele de mai sus, sunt demne de luat aminte două idei. Prima este că ar trebui mai mult lucru intens în vederea pregătirii credincioșilor spre a fi membri ai

bisericii. În aceste zile de slăbire a tinerii principiilor, condițiile pentru a fi membru al bisericii nu ar trebui să se micșoreze întru nimic. Nu ar trebui să adoptăm metode simple în privința primirii membrilor în sânul bisericii. Ar trebui să însemne *ceva* a fi un adventist de ziua șaptea, a fi un membru al bisericii din timpul sfârșitului, a fi un așteptător și unul ce se pregătește pentru venirea lui Isus. Deaceea, orice suflet ce vrea să facă parte din acești credincioși trebuie să fie cu totul întemeiat în principiile fundamentale ale acestei solii. Ca o condiție de bază pentru a fi membru al bisericii, trebuie să se ceară mai mult decât doar o cunoștință cu mintea sau un simplu impuls momentan față de adevărul soliei. Convertirea spirituală, nașterea din nou, cât și o cunoștință a adevărului, trebuie să fie totdeauna condiția de bază spre a intra în sfintele legături de membru al bisericii. Biserica are datoria să cunoască *ceva* din experiența acestora cari cer primirea. Următoarele declarații din „Mărturii“, Vol. VI, pp. 91. 92, vorbesc foarte clar asupra acestui lucru:

„Este nevoie de o mai temeinică pregătire a candidaților pentru botez. Ei au nevoie de o mai credincioasă îndrumare decât li s'a dat de obicei. Principiile vieții creștine trebuie arătate limpede acelor veniți de curând la adevăr“.

Și apoi urmează alte cuvinte din aceeași carte, la paginile 95 și 96:

„Dovada că sunt ucenici nu este făcută atât de evident, cum ar trebui, de către acei cari se prezintă la botez. Trebuie să se ajungă la convingerea dacă ei vor doar să ia numele de adventist de ziua șaptea, sau vor cu adevărat să stea de partea Domnului, ieșind din lume, fiind deosebiți, și neatingând nimic necurat. Înaintea botezului ar trebui să se facă o aprofundată cercetare în ce privește experiența candidaților. Această cercetare să se facă, nu într'un fel rece și dela distanță, ci cu bună-tate, și iubire, îndreptând pe noii convertiți către Mielul lui Dumnezeu care a luat asupra Sa păcatul lumii. Arătați candidaților la botez ceea ce cere Evanghelia dela ei“.

Din „Slujitorii Evangheliei“, paginile 367—369, cetim:

„Asupra servilor lucrători ai lui Hristos stă o solemnă răspundere de a face lucrarea cu toată temeinicia. Ei trebuie să conducă pe tinerii ucenici cu înțelepciune și judecată, pas cu pas, înainte și tot înainte, până ce li s'a făcut cunoscut toate punctele de seamă . . . . Lucrătorii Evangheliei n'ar trebui să-și socotească lucrarea încheiată până ce nu văd că acei cari au primit cu mintea învățătura adevărului dau într'adevăr pe față influența

puterii sfințitoare a adevărului, și nu sunt cu adevărat convertiți.

„Mulți primesc adevărul fără a se afundă mai adânc spre a înțelege principiile fundamentale ale lui, și când este criticat, ei uită argumentele și dovezile ce-l susțin. Ei au fost călăuziți spre a crede adevărul, dar nu au fost îndrumați pe deplin asupra însemnătății în sine a adevărului, și nici nu a fost crescuți pas cu pas în cunoașterea lui Hristos. Prea adesea evlavia lor ajunge o formă, și când nu mai aud îndemnurile cari i-a trezit la început, ei ajung morți spiritual. Dacă cei cari primesc adevărul nu sunt pe deplin convertiți, dacă în vieța lor nu are loc o radicală schimbare în vieță și caracter, dacă sufletul nu e bine clădit pe „Stânca cea veșnică, ei nu vor putea trece proba cercării“.

PASTORII SPIRITUALI ȘI LUCRAREA LOR.

Al doilea punct către care să ne îndreptăm mintea în privința păstrării a celor câștigați e ca să se consacre mai mult timp de cugetare și studiu asupra problemei păstoririi turmei. Aceasta este o lucrare care trebuie să atragă serioasa luare aminte a întregii biserici. Președinții de Conferințe, comitetele Conferințelor, predicatorii, slujbașii bisericii, sunt interesați în acest punct de o atât de mare importanță pentru lucrarea bisericii noastre. Oare sufletele câștigate nu sunt tot atât de prețioase ca și cei din afara staulului? Această chestiune trebuie primită cu toată seriozitatea și trebuie luate măsuri hotărâte și efective în privința păstoririi turmei. Spiritul profeției mai zice:

„După ce oamenii au fost aduși la adevăr, trebuie încă să se mai continue cu păstoria lor. Zelul multor predicatori pare că slăbește de îndată ce în urma sfortărilor lor au ajuns la un succes. Ei nu-și dau seama că acești noi convertiți au nevoie de o încordată și iubitoare atenție, ajutor, și încurajare. Ei nu trebuie lăsați singuri, pradă mult puternicilor ispite ale lui Satan; ei trebuie să fie educați în ce privește datoriile lor, trebuie să fie tratați cu bunătate, să fie călăuziți, să fie vizitați și să se facă rugăciuni cu ei. Asemenea suflete au mâncarea necesară la vremea potrivită.

„Să nu se mire nimeni dacă unii se descurajează, șovăesc pe cale, și ajung pradă lupilor. Satan este în urma pașilor oricărui. El își trimete agenții săi spre a întoarce în rândurile sale pe sufletele pierdute de el. Ar trebui să fie mai mare numărul taților și mameilor cari să apropie de inima lor pe acești copii în credință, să-i încurajeze și să se roage pentru ei, ca să nu se amintească în credință.

„Predicarea este o mică parte din lucrarea

ce e de făcut pentru mântuirea sufletelor. Spiritul lui Dumnezeu convinge pe păcătoși despre adevăr, și îi încredințează în brațele bisericii. Predicatorii își pot face partea de lucru, însă niciodată nu pot săvârși lucrarea ce trebuie făcută de biserică. Dumnezeu cere din partea bisericii Sale să îngrijească de acei cari sunt tineri în credință și experiență, să meargă la ei, nu spre a vorbi fleacuri cu ei, ci a se ruga, a le spune cuvinte cari sunt ca „mere de aur în panere de argint“. „Mărturii“, Vol. IV, pp. 68. 69.

După cum s'a văzut, aceste cuvinte sunt un apel către întreaga biserică de a se angaja în acest fel de servire mai important decât oricare altul. Numai auzirea acestor cuvinte nu e de ajuns. Față de nevoia dinaintea noastră, trebuie să facem ceva. Sunt mulți pastori credincioși cum și slujbași ai bisericii cari își dau toată silința în a păstori cu iubire turma ce le e încredințată. Fără îndoială însă, sunt și alții cari trebuie treziți la nevoia imperioasă de a face acest fel de lucrare.

READUCEREA CELOR CAZUȚI.

Studiul nostru asupra acestei probleme ar fi necomplet fără a cercetă cu deamănuntul datoria noastră de a lucra pentru readucerea celor căzuți. Scripturile arată foarte limpede atitudinea Domnului față de acei depărtați dela El. „Du-te de strigă aceste cuvinte spre miazănoapte, și zi: „Întoarce-te, necredincios Izrail, zice Domnul“. „Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin minte pe vecie. Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincios Domnului, Dumnezeului tău, că ai alergat încoace și încolo la dumnezei străini, sub orice copac verde, și că n'ai ascultat glasul Meu, zice Domnul“. „Intorceți-vă, copii răsvrățiți, zice Domnul; căci Eu sunt Stăpânul vostru, Eu voi lua, pe unul dintr'o cetate, pe doi dintr'o familie, și vă voi aduce înapoi în Sion“. Ier. 3, 12—14.

Iarăș, Domnul repetă invitația Sa către cei răsvrățiți din Izrail: „Un vuiet se aude pe înălțimi: sunt plânsetele și rugămintile de iertare ale copiilor lui Izrail; căci și-au sucit calea, și au uitat pe Domnul, Dumnezeul lor. „Întoarceți-vă copii răsvrățiți, și vă voi ierta abaterile“. — „Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru“. „In adevăr, zadarnic se așteaptă mântuire dela dealuri și dela mulțimea munților; în adevăr, în Domnul, Dumnezeul nostru, este mântuirea lui Izrail“. Vers. 21—23.

Pilda amintită la începutul acestei prelegeri ilustrează deasemenea atitudinea Dom-

nului față de cei răsvrațiți. Ei nu numai că-i invită să se întoarcă, dar în timp ce ei rătăcesc departe și sunt pierduți, El umblă și a-leargă după ei până îi găsește, și apoi îi conduce înapoi la staul. Astăzi se simte urgentă nevoie de o asemenea lucrare. Sunt multe oi pierdute cari rătăcesc departe. Datoria bisericii este să se ducă să le găsească și să le aducă înapoi.

DATORIA BISERICII DE A INGRJI CU IUBIRE DE CEI SLABI ȘI RATACIȚI.

Cu ani mai înainte, o anumită comunitate a fost muștrată pentru slăbirea ei în această privință. Raportul despre aceasta ar trebui studiat azi cu multă grijă de fiecare biserică. Serva Domnului spune:

„În lucrarea cu cei rătăciți, unii din frații de ai noștri au fost prea neînduplecați, și prea tăioși în observații. Și dacă unii nu ar fi vrut să le primească sfatul, și să se deosească de ei, aceștia ziceau: „Bine, dacă vor să se depărteze, nu are decât să plece“. Dacă o asemenea lipsă de milă, de îndelungă răbdare, și de iubire a lui Isus ar fi manifestată de acei cari se pretind urmași ai Lui, atunci aceste suflete sărmâne, rătăcite, și fără experiență, lovite de Satan, ar fi cu siguranță în primejdia naufragiului credinții lor. Ori cât de mari ar fi răutățile și păcatele celui rătăcit, frații noștri trebuie să învețe să dea pe față nu numai iubirea Marelui Păstor, dar și veșnica Lui grijă și iubire pentru oaia pierdută, și rătăcită. Predicatorii noștri muncesc și țin lecturi săptămână după săptămână, și se bucură când văd pe câteiva suflete că au îmbrățișat adevărul; și totuși frații printr'o scurtă, și hotărîtă sucire a minții poate ca în cinci minute să nimească lucrarea lor, îngăduind simțiminte care-i fac să spună cuvinte ca acestea: „Bine, dacă vor să ne părăsească, nu are decât să se ducă“.

„Se constată că noi nu putem face nimic pentru oile rătăcite de lângă noi mai înainte de a fi îndreptat răul din mulți membri ai bisericii. Ei au lăsat pe aceste sărmâne suflete să rătăcească, nesimțind nici o sarcină pentru ele. Eu scriu mărturii precise nu numai pentru acei cari au greșit mult și sunt în afară de biserică, dar pentru acei membri ai bisericii cari au greșit mult prin faptul că nu s'au dus să caute oaia pierdută.

„Domnul își îndreaptă o deosebită chemare către cel rătăcit, cel slab, și sfios, și chiar către cel apostaziat dela adevăr, să vină deplin înapoi în staul. Însă mulți nu au înțeles că au o specială datorie să meargă și să caute oaia pierdută.

„Fariseii au murmurat fiindcă Isus a primit

pe vameși și pe păcătoșii de rând, și a mâncat cu ei. În îndreptățirea de sine ei au disprețuit pe acești sărmâni păcătoși cari ascultau cu multă bucurie cuvintele lui Isus. Spre a muștra acest spirit în cărturari și farisei, și să lase o învățătură de meritat tuturor, Domnul dădu pilda oiei pierdute. Observați în deosebi următoarele lucruri.

„Nouăzecișinouă oi sunt lăsate, și se caută cu multă râvnă aceea singură ce s'a pierdut. Tot efortul se face pentru oaia nenorocită. Tot astfel, efortul bisericii ar trebui îndreptat în folosul acelor membri cari s'au instrăinat de staulul lui Hristos. Și dacă ei s'au îndepărtat mult, să nu aștepti până ce se întorc lângă tine, și atunci deabiă să cauți a-i ajuta, ci du-te de-i caută.

„Când a fost găsită oaia, ea a fost adusă acasă cu bucurie, și a urmat o mare veselie. Aceasta ilustrează binecuvântarea și fericirea ce se găsesc lucrând pentru cei căzuți. Biserica ce pornește cu toată inima în această lucrare, este o biserică fericită. Acel bărbat sau acea femeie al cărei suflet este cuprins de milă și iubire pentru cei greșiți și care lucrează să-i aducă în staulul Marelui Păstor, face o lucrare binecuvântată. Și, o, ce gând încântător, când ne amintim că atunci când e readus un păcătos, e mai mare bucurie în ceruri decât pentru nouăzecișinouă de drepti. Sufletele egoiste, acei ce se cred drepti, și cari au teamă de a ajuta celor în greșală, socotind că s'ar mânji făcând astfel, nu gustă dulceața acestei lucrări misionare; ei nu simt acea binecuvântare ce umple tot cerul de bucurie când e vorba de câștigarea unuia care rătăcise pe cai greșite.

„Aceia biserică sau acele persoane cari se sustrag dela ducerea sarcinilor pentru alții, și cari se închid în ei înșiși, vor începe în curând să simtă slăbirea spirituală. Lucru este ceea ce ține pe cineva în putere. Și munca cât și oboseala spirituală, cât și purtarea de poveri, este ceea ce va da putere bisericii lui Hristos“.

„*Life Sketches*“, pp. 186—188.

Acum trebuie să încheiem această prelegere. Timpul și spațiul fiind limitate ne oprim de a merge mai departe în detalii amănunțite. Dar înainte de încheierea acestei adunări, nu am putea face ceva spre a sigila învățăturile minunate din toate cuvintele solemne de îndemnare cât și din apelurile cari ne-au venit din Scripturi și Mărturii? Nu ar trebui ca acesta să fie un timp de pocăire și mărturisire a oricărei lipse și neglijențe a noastră de a face lucrarea ce ni se cere? Nu ar trebui să regretăm cu lacrimi din pricina lipsei noastre de iubire, milă, și bunătate față de toți aceia cari s'au rătăcit de staul? Nu ar

trebuie să rugăm cu toată căldura pe Bunul Păstor să ne ajute El a ne face datoria știută? Nimeni să nu caute a se scuza sau să-și închi-pue că nu-l privește. Pe toți îi privește. Feri-cirea sufletelor e în joc. Iubiți frați și surori, ce răspuns veți da? Vreți să vă rugați pentru sănătatea și prosperitatea bisericii, și pentru sufletele descurajate și greșite din jurul nos-

tru? Vreți să vă rugați pentru oia pierdută care s'a rătăcit de staul? Vreți să vă rugați ca Bunul Păstor să vă dea har și putere să mer-geți să ajutați la găsirea oiei pierdute? Cine vrea să se consacre astăzi din nou, mai deplin, și mai temeinic pentru marea lucrare de păstrare a celor câștigați și readucere a celor căzuți?

LUCRAREA EVANGHELIEI.

De Cecil K. Meyer.

Serviciul creștin a avut totdeauna urmări rodnice. Întâmplarea cu Samariteanca, câști-gată pentru Hristos în urma convorbirii dela fântâna din Sihar, și care ardea de dorința ca să ducă solia cea mare în orașul ei și la alți oameni, ne ilustrează cât de simplu este ser-viciul când e mânat de motivele adânci ale străduinții a descoperi pe Hristos altora și a arăta iubire pentru cei în nevoie. Cu cât ci-nevă se apropie mai mult de Dumnezeu în vieța sa de creștin, cu atât devine mai conștient față de îndatorirea de a servi altora.

Pavel, care a dus o vieță de foarte strânsă experiență cu Domnul, vorbește de această imperioasă datorie când spune: „Eu sunt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evan-gheția vouă celor din Romă“. Rom. 1, 14, 15. Gândiți-vă, să se ridice o persoană și să spună în deplină conștiință a obligativității sale că e dator față de lumea întreagă!

Trecerea timpului a schimbat oare natura obligației care stă asupra fiecărui credincios? Fără îndoială, trebuie să admitem însă, că nu toți pot servi ca Pavel. Însă dacă admitem aceasta nu înseamnă că excludem pe carevă, ei din contră accentuăm că fiecare își are par-tea sa de lucru în acest mare plan al câștigă-rii sufletelor pentru împărăția lui Dumnezeu. Sunetul ceasului al unsprezecelea al istoriei omenirii, face ca această obligație să fie ac-centuată îndoit. Timpul și veșnicia îndată se vor contopi. Grozăviile timpului sfârșitului istoriei pământului sunt asupra-ne. Covârșitorul păcat, închis între ziduri puternice, pare a fi deplin mulțumit având o nemuri-toare influență asupra inimii și vieții oame-nilor. Dar nici în această privință Dumnezeu nu e mai slab; El dorește și așteaptă cu ne-răbdare să folosească biserica Sa în săvârși-rea celei mai minunate demonstrații a haru-lui Său mântuitor într'un timp cât mai ne-potrivit, și în fața circumstanțelor aproape de neînvinș.

Afirmația că Dumnezeu poate face aceasta

este sprijinită pe deplin prin nenumăratele dovezi arătate de El de jur împrejurul pă-mântului. Oriunde merg solii adevărului și ridică steagul lor, se ivește un rod care are drept rezultat desăvârșita transformare a vie-ții. Bărbați și femei obișnuți de multă vreme cu diferite obiceiuri din cele mai păcătoase, legați în lanțurile celui mai întunecat păgâ-nism, se ridică primind o nouă putere și re-nunță la vieța din trecut, afirmând cu tă-rie că Dumnezeu le-a dat biruința deplină. Aceasta este mai mult decât o pretenție, fiind-că posedarea acestei noi puteri este dovedită prin continuarea zilnică a acestei vieți de bi-ruință.

NOUILE DIVIZIUNI EUROPENE ADUC ȘTIRI ÎNALȚATOARE.

Se obișnuște ca în timpul acestei Săptă-mâni de Rugăciune să se culeagă din câmpu-rile depărtate mărturii de ale fraților noștri relativ la harul iertător și atotputernicia lui Dumnezeu. Intr'o scrisoare, primită dela fra-tele Guy Dail, secretarul Diviziunii Europene Centrale, tocmai când lucram la acest articol, o scrisoare nu mai lungă decât o pagină, se găsesc aceste interesante dări de seamă asu-pra înaintării:

„In Beirut, din Siria, fratele Ising rapor-tează că au fost primiți în Comunitate șase prin botez și doi prin vot. Istoria Vechiului Testament raportează cum deseori Siria a a-dus nenorocire asupra lui Izrail și de mai multe ori Dumnezeu a nimic oștirea siriană spre a scăpa pe Izrail. El se luptă încă și a-cum cu Siria. Câmpul de luptă este inima o-mului, și în vieța oamenilor din această țara mahomedană, Dumnezeu aduce adevărurile pline de bucurie și comuniune în Isus Hris-tos“.

Trecând la un alt câmp mahomedan, se ra-portează că în Constantinople șapte inși au fost botezați și alți șapte doresc botezul. În anul 1924 am fost în vechiul Constantinopol. Mica grupă de credincioși asuprași, cari trecu-seră prin persecuții în cari fuseseră omorâți

mulți dintre ei, dă încă pe față speranța și încredere în Dumnezeu și în solie. Credincioșia lor, chiar prin focul cercării și martirajului, face ca să se adauge la numărul lor mai mulți și tot mai mulți acei cari declară credincioșia lui Dumnezeu și acestei solii.

În părțile catolice ale Europei Centrale, în ciuda persecuțiilor și a faptului că mulți din colportorii noștri sunt închiși, lucrarea merge înainte. Frații scriu că într'un oraș din aceste ținuturi catolice în care preoții au refuzat iertarea păcatelor acelor cari au cumpărat cărțile noastre, o singură familie a început să țină Sabatul, și în scurt timp s'a organizat o biserică având patruzecișidoi de credincioși cum și încă alții cari se pregătesc pentru botez. Comentariul lor în această privință e: „În adevăr, în această Uniune colportorii noștri sunt și evangheliști. În timpul ultimilor patru ani s'au format nu mai puțin de zece biserici și o sută cincizeci de persoane au început pregătirea pentru botez — și trebuie să știm că lucrarea de pionier a fost făcută aci de colportori. Unii dintre acești candidați pentru botez nu au cunoscut pe predicator decât atunci când a trebuit să fie botezați“.

Fratele W. E. Read, din nou-formata Diviziune Europeană de Nord, deasemenea scrie de curând că în câmpurile misionare ale Diviziunii de Nord ei au avut pentru 1928 un câștig net de 644 suflete, însă în primul trimestru din anul acesta au avut un câștig de 500, iar al doilea trimestru pare a promite un număr aproape egal de mare al noilor credincioși. În curajul dobândit din aceste cifre crescând din prima parte a anului, fratele Read prevede că la încheierea istoriei primului an al acestei noi Diviziuni, creșterea netă a noilor credincioși în câmpul misionar va atinge o cifră împătrită. El mai spune, că dacă aceasta se atinge, atunci va însemna o nouă piatră kilometrică în progresul lucrării misionare în Diviziune. Aci trebuie să folosesc propriile-i cuvinte ce spun despre cauzele acestei minunate lărgiri a lucrării noastre. El spune:

„Într'un fel sau altul, în lucrarea noastră din Africa se vede desfășurându-se o mișcare de evanghelizare. Misionarii noștri au început-o, apoi i-au urmat lucrătorii băștinași, și acum se strecoară printre membrii bisericilor noastre astfel, că în multe locuri avem ici și colo grupe de băștinași cari fac adevărată lucrare evanghelică. În unul din câmpurile de pe coasta de Vest a Africii, avem un număr de evangheliști ce se susțin singuri. Ei merg cam trei zile pe săptămână și predică în sate; și ca rezultat chiar au fost câștigați pe această cale un mare număr de inși la adevăr.

„Într'o recentă scrisoare venită din Misiunea Tanganica de Est, unde lucrarea în ultimii ani a fost mai mult staționară, am început a întrezări un viitor plin de speranță și progres. În acest un frații de acolo speră să boteze o sută de inși, și, socotind pe cei cari sunt acum în clasa de pregătire pentru botez, se speră ca în anul următor să fie dublat acest număr. În trecut s'a mulțumit lui Dumnezeu pentru zecile cari fuseseră botezate, însă acum vin cu sutele, și eu privesc înainte spre ziua, care nu e într'un viitor depărtat, când vom vedea mii venind la Domnul și devenind într'un sens deosebit copiii Săi cari se pregătesc pentru schimbarea în mărire. În adevăr, Etiopia își întinde cu dor mâinile către Dumnezeu. Mi se pare că niciodată nu am mai văzut o zi ca cea de azi. Este un timp nou, un timp minunat, și de sigur noi trebuie să rugăm pe Dumnezeu a ne da fericirea a face experiențe cu El și a cunoaște în viața noastră acea putere ce ne va face în stare să fim acolo unde Dumnezeu ne poate folosi la încheierea lucrării Sale“.

Fratele A. V. Olson, președintele Diviziunii Europene de Sud, vorbind despre un ținut din această Diviziune, scrie:

„Sunt puține locuri unde lucrarea noastră a întâmpinat o așa de aprigă împotrivire și o prigoană atât de cruntă ca în acest câmp. Totuș, în ciuda acestora, s'a făcut un remarcabil progres. Doar în câțiva ani numărul membrilor a crescut dela cinci sute la mai mult de opt mii. În această iarnă interesul se arată mai mare decât oricând. Oamenii sunt flămânzi după Cuvântul lui Dumnezeu. Să-lile noastre de adunare sunt arhipline. Lucrătorii noștri raportează mai mult de două mii de noi convertiți în clasele pentru botez și pregătire. Din toate părțile vin chemări urgente de ajutor. Este absolut cu neputință forței mică a lucrătorilor noștri să răspundă la aceste multiple chemări. Secerișul e copt, dar secerătorii sunt puțini. Noi strigăm cu toată căldura către Dumnezeu după ajutor spre a strânge grăul copt mai înainte de a cădea la pământ și a fi pierdut“.

ARDEREA A SUTE DE IDOLI AFRICANI.

Intorcându-ne la țările păgâne, ne gândim la Africa încinsă cu un inel de suferinți. Totuș și acolo în întunecata Africă, lumina strălucește. Ar fi imposibil ca în cele câteva rânduri ca acestea să se raporteze multele victorii de acolo. Idoli vechi, mult timp onorați și iubiți, au ajuns disprețuiți. Fratele Heald, scriind despre una din aceste misiuni africane, spune: „Părăsind pe fratele Königsmacher în dimineața zilei de 30 Mai, am vizitat satul șefului

cel mai apropiat. Pe când vorbiam cu el ca să-și trimeată copiii la noua misiune spre a învăța despre viul Dumnezeu, el îmi spuse să sfărâm pe unul din idolii din apropiere și apoi adăugă: „Intr'o zi misionarii vor putea avea toți acești idoli, și anume când noi vom învăța despre adevăratul Dumnezeu“. Astăzi acest bătrân șef și-a împlinit făgăduința. Sute de idoli au fost arși, iar marea problemă ce ni se pune acum este găsirea căilor și mijloacelor pentru aducerea la credință a acestor mulți căutători după Dumnezeu“.

Mai târziu fratele Königsmacher scrie: „Sunteți descurajați? Bine, ascultați ultimele cuvinte ale șefului suprem: „Eu sper că veți prospera repede și cu un bun succes“. Grămada de chipuri crește mereu. Chiar locuitorii băștinași ai satului le aduce. Astăzi am făcut un foc mare și am chemat pe toți oamenii să le vadă arzând.

Lucrarea noastră medicală, doctorii noștri credincioși, cum și îngrijitoarele de bolnavi își fac drum nu numai printre băștinași ci chiar în mijlocul cârmuirii de acolo; cârmuirea britanică din Africa de Sud dându-ne oarecare pământ cum și bani pentru săvârșirea lucrării noastre printre leproși.

DUMNEZEU SAVARȘESTE MINUNI MARI IN AMERICA DE SUD.

America de Sud ne vorbește prin fratele C. B. Haynes, președintele ei.

„Desvoltările unite cu progresul lucrării lui Dumnezeu în America de Sud în ultimele luni, ne asigură temeinic inimile noastre că Dumnezeu a întins în mod hotărât mâna Sa și își îndreaptă toate eforturile spre a sfârși de grabă lucrarea Sa.

„Noi suntem martori ai unei influențe de redeschitare și reînviore ce mână sute de triburi către o intensă dorință după lumină și ajutor spiritual. Ceeace se petrece în juru — ne este la fel ca atunci când o masă ce până atunci fusese inertă, deodată primește vieță printr'un impuls electric. Triburi, auzind doar șoptindu-se că ar putea departe de ei să treacă un sol al Evangheliei, trimet pe cineva în graba mare să-l ajungă, după o călătorie de zile, și să-l roage cu multă ardoare și duioșie pentru școli, învățători, misionari. Un întreg sat și-a părăsit locul de mai înainte în speranță de a fi în drumul unui misionar care probabil, doi sau trei ani mai târziu, ar putea să treacă pe acolo, și astfel sperând ca în cele din urmă să se înfăptuească făgăduința pentru un învățător. Un trib a adunat pe toți oamenii cei mai destoinici ai săi ca ei să clădească o școală și o capelă mai înainte chiar de a fi primit o făgăduință că le-ar putea fi

trimis un învățător sau un misionar, dar sperând ca în felul acesta să arate sinceritatea lor în cererea de ajutor. Învățătorii băștinași au fost protejați față de încercările răutăcioase de a-i omori; mulțimile îmbătate cu alcool și cari se hotăriseră să omoare pe solul Evangheliei au fost zădărnice; comploturile celor cari căutau să răstoarne lucrarea lui Dumnezeu s'au întors asupra capetelor instigatorilor; au fost învinse greutăți mari cât munții; primejdiile junglei, fiarele sălbatece și oamenii fioroși, au fost evitate; intrigile și înșelăciunile oamenilor conduși de Satan au fost ocolite; boala a fost învinsă iar moartea evitată mereu și mereu; și prin toate solia a trecut cu grabă și a fost glorificată. Privind la toate acestea pare că ni se oprește respirația. Min-tea se oprește în contemplare. Aceste lucruri ne aduc deplina convingere că Dumnezeu Își face ultima, marea, și grabnica Sa lucrare“.

INSULELE MARTURISESC ȘI ȚIN LEGEA LUI DUMNEZEU.

Insulele mării, atât de aproape cât și de departe, nu numai că mărturisesc dar și primesc legea lui Dumnezeu așa cum le e vestită. Din America de Mijloc, fratele J. M. Cole, care s'a dus de curând acolo, scrie:

„Intr'o insulă care este 95% catolică un singur colportor a vândut cărți, și ca urmare, pa-truzeci de inși, ei singuri, fără ajutorul nimănu, au început să păzească Sabatul și acum cer ajutor, dorind să afle mai mult din căile Domnului“.

În insulele canibale din mările sudice, Dumnezeu vorbește inimilor canibalilor. În Malekula, una din insulele Nouile-Hebride, unde am lucrat câțiva ani printre oamenii vinovați de multe cruzimi săvârșite, și cari luau parte cu plăcere la ospăturile canibale, mâncând carnea și bând sângele chiar al celor dintre ei, acum s'a făcut o schimbare. Din partea lor primim următoarele:

„Depe sălbateca coastă Malekulană de Vest, în Nouile-Hebride, unde nu se mai găsește altă stație misionară, credincioșii dar greu încercații lucrători, încercați din pricina grozavelor friguri malarice cari bântue acolo, ne raportează că păgânismul pierde tot mai mult terenul față de înaintarea cea puternică a soliei. O minune a harului se petrece pe această coastă ca în nici un alt loc în lume“.

DUMNEZEU DESCHIDE UȘI ȘI INIMI.

Fratele Parson din Mexico a anunțat de curând că în vechiul Mexic catolic, pe puțin sunt 20 grupe cari așteaptă să fie vizitate și să li se dea învățătură. Oamenii sunt aduși la acest adevăr prin tainica providență care deschide uși și inimi pentru primirea soliei.

Dela muntele Roraim, dintre indienii Davis, ne-a venit foarte de curând știrea că o putere divină se vede lucrând asupra inimilor acestor oameni izolați, și că sămânța aruncată de fratele Davis, a ajuns la seceriș câștigând pe indienii Davis pentru solie:

INTRAREA IN NOUI ȚINUTURI IN RASARITUL INDEPARTAT.

Venind în Răsăritul îndepărtat — cea mai mare problemă dintre toate în țările păgâne, din pricina multelor rase și credinți — vedem și aci că Dumnezeu binecuvintează în măsură bogată. Secerișul în Filipine continuă să crească. În 1928, au fost câștigați 1.472 membri, și acum sunt 12.000 credincioși în acest câmp în care am început lucrarea acum douăzeci de ani. Fratele C. C. Crisler, secretarul de acolo, ne trimete această veste încurajatoare, că au pătruns încă în trei provincii noi din China, cu toate turburările de acolo, și s'au făcut cu succes frumoase campanii de înaintare în Malaezia și Filipine.

Aceste dovezi pot fi arătate fără a mai sfârși, însă a fost spus deajuns spre a ilustra credincioșilor noștri culesul de rod bogat ce ne așteaptă înaintând în câmpuri unde secerișul este deja alb. Aceste istorisiri ne fac conștienți de datoria și obligația pe care o avem față de lumea nemântuită. Deși pe o parte ne bucurăm de aceste biruințe ce au fost repurtate, totuși pe de altă parte trebuie să știm că s'ar

fi putut săvârși mult mai mult dacă am fi avut mai mulți lucrători, mai multe mijloace și o mai deplină consacrare din partea credincioșilor din țară. Cele primite dela o diviziune care raportează o frumoasă înaintare în câștigarea sufletelor, descoperă punctul vital: „Aceasta se datorește faptului că în lucrare a pătruns un profund spirit de zel și consacrare din partea multor frați de ai noștri“. Această este adevărata temelie a oricărei sfârșiri cu succes, și noi trebuie să ne străduim în această Săptămână de Rugăciune să ajungem aci și să o facem a fi ceva real în inimile și vieța noastră. Avem nevoie de Dumnezeu. Avem foarte mare nevoie de El în aceste zile ale sfârșitului. În liniștea desăvârșită a umblării noastre după El noi trebuie să-L găsim în viile descoperiri ale Sale prin lucrările Spiritului Său asupra inimilor noastre, ca astfel, fiind conștienți de puterea Sa, să fim în stare a mărturisi și altora despre puterea ce poate mântui din păcat.

Față de aceste providențe și ocazii ce se prezintă pretutindeni, adventiștii de ziua șaptea sunt chemați de Dumnezeu în această Săptămână de Rugăciune să facă o nouă consacrarea Lui a vieții lor, amintindu-și că, în timp ce se fac cunoscute aceste dovezi ale câștigării de suflete în toate țările, această putere se poate reține și da pe față de biserică numai printr'o râvnă deosebită a ei.

Indemnul divin.

De J. L. Shaw.

Dela intrarea răului în lume, cerul a început să se intereseze de fericirea omenirii. După cum inima unui tată dorește și suspină după fiul său rătăcit, tot astfel inima lui Dumnezeu cea plină de iubire este mereu îndreptată spre noi. Chemarea la mântuire se adresează fiecărui om. „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n'are bani! Veniți și cumpărați și mâncați, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată“. Isa. 55, 1. Cât de mișcătoare sunt cuvintele acestea ale Spiritului și Miresei. „Și Spiritul și Mireasa zic: „Vino!“ Și cine aude să zică: „Vino!“ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată“. Apoc. 22, 17. Neluând seama la purtarea noastră față de El, Isus ne cheamă mereu. „Ierusalime, Ierusalime“, zise Hristos, privind cetatea răsvrătită, „care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n'ați vrut!“ Mat. 23, 37.

CHEMAREA DIVINA.

Venind la El, Hristos dorește să nu ne îndoim cătuș de puțin că El poate și vrea să ne mântuească. „Ascultați“, zice Isaia, „și sufletul vostru va trăi“. Isa. 53, 3. Aci este vieța, vieța veșnică, făgăduită celor cari ascult și iau aminte la Cuvântul Său. El este cel ce poartă păcatele lumii. Dacă credem în Cuvântul Său, El ne duce povara noastră iar noi suntem liberi. Toate păcatele noastre sunt aruncate asupra Lui. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, . . . dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“. Isa. 53, 6. Să luăm bine seama: „Asupra Lui“, „asupra Lui“. Căci *asupra Lui* vin și stau păcatele oamenilor.

Oricărei inimi trudită și îngreuiată de păcat, Hristos îi spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Mat. 11, 28. El ne invită la o vieță de liniște și odihnă, întorcându-ne la El și aruncând

grijile noastre asupra Lui. Oriunde ar fi, aproape s'au departe, dus de nevoile vieții, sau sgomotul și volbura târgului. El dorește ca în inimile, și căminurile noastre, fie că am fi în mijlocul lumii sau în biserică, să avem pacea și liniștea ce întrece orice pricepere. „In liniște și în încredere va fi tăria voastră“. Isa. 30, 15.

ODIHNA NOASTRA IN LEGATURA CU SERVICIUL.

Însă această pace și odihnă nu se găsește în neactivitate, căci în însăși invitația lui Hristos, asigurarea odihnii este în legătură cu chemarea la lucru. „Luați jugul Meu asupra voastră, ... și veți afla repaus!“ Inima, care se repauzează cel mai mult în Hristos, va lucra cel mai mult pentru Hristos“. „*Calea către Hristos*“, p. 88. Și astfel în tot decursul istoriei liberării din păcat, chemarea lui Dumnezeu a fost o chemare atât la mântuire cât și la serviciu. Activitatea zeloasă a fost o adevărată caracteristică a poporului lui Dumnezeu din fiecare veac, și trebuie să fie până ce se va termina lucrarea. Lucrarea lui Dumnezeu și înaintarea ei ar trebui să fie prima preocupare a noastră. În bisericile noastre unde se găsește în mare măsură odihna și liniștea, se vede nu numai acea pace care întrece orice pricepere, dar și bucuria de a lucra cu râvnă și fără preget ca să se grăbească venirea împărăției lui Hristos.

Când Neemia a aflat că cei cari mai rămăseseră din captivitate în Ierusalim se găsiu în mare strâmtorare și ocară, căci zidurile cetății fuseseră dărâmate și porțile puse pe foc, imediat și-a părăsit postul său de paharnic al regelui și merse la Ierusalim spre a putea răspunde îndemnurilor Divine către un serviciu mai înalt. El a spus: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbândă. Noi, robii Săi, ne vom scula și vom zidi“. *Neem.* 2, 20. Sub conducerea sa plină de râvnă și zel, poporul s'a strâns din nou și în curând zidul a fost refăcut. Despre munca lor zeloasă cetim: „Așa făceam lucrarea: jumătate din noi stând cu sulița în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor. În același timp, am mai zis poporului: „Fiecare să petreacă noaptea în Ierusalim cu slujitorul lui; noaptea să facem de strajă, iar ziua să lucrăm“. Și nu ne-am desbrăcat de haine, nici eu nici frații mei, nici slujitorii mei, nici oamenii de strajă, cari erau sub porunca mea. Fiecare se ducea cu armele la apă“. *Neem.* 4, 21.

JERTFA VIE SINGURA SERVIRE CUVENITA.

Chemându-ne înapoi la El, Dumnezeu nu

întreabă numai de păcatul și răutatea din viața noastră, ci El dorește și partea bună care rămâne după ce viața noastră a fost curățită de păcat. Pavel se adresează creștinilor astfel: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească (cuvinită gândirii)“. *Romani* 12, 1. Aceasta este ceea ce dorește El. Corpurile noastre. O altă traducere spune: „Toate facultățile noastre“. El nu este mulțumit luând răul care e în noi; El dorește corpurile noastre cu toate membrele și facultățile lui. Aceste mâini, aceste picioare, această minte, acești ochi, aceste urechi, toate facultățile și simțurile noastre, El cere să le dăm Lui. El le dorește „ca o jertfă vie“. După cum altădată mielul eră adus la altar, tot astfel și noi trebuie să ne dăm viața ca un sacrificiu viu pentru El în lucrarea Sa.

El spune: „Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie“. Ce înseamnă acest cuvânt „aduceți?“ Dacă aduceți o pictură unui prieten, în urma acestui fapt rezultă un schimb de proprietate. Odată voi ați stăpânit pictura, acum însă dreptul de stăpânire l-ați dat altuia. Dacă voi oferiți fiului vostru o bucată de pământ, schimbul de proprietate este însemnat la tribunalul local. Dreptul, titlul, și proprietatea voastră, hotărât au fost luate dela voi. Proprietarul actual al locului poate face cu el ce vrea. Tot astfel, aducându-ne sau oferindu-ne corpurile noastre ca o jertfă vie, ni se cere ca să dăm dreptul de proprietate Acelui care le dorește a fi într'o „slujbă duhovnicească“ pentru El.

Idea dreptului de proprietar al lui Dumnezeu este exprimată mai departe în termenul „serv“, folosit deseori în Scripturi. Dumnezeu a numit pe Moise, Caleb, Iov, și pe mulți alții, servii Săi. Pavel se numește singur ca un „legat al lui Isus Hristos“, — unul a cărui viață aparține altuia. În vechime dacă un Ebreu, cumpără un serv, după șase ani de slujire servul devenia liber. Dacă el ar fi spus că-și iubește stăpânul și nu vrea să plece dela el, stăpânul lui avea să-l aducă la judecători, și în fața lor, stăpânul avea să-l așeze lângă stâlpul ușii și să-i străpungă urechea cu o sulă, iar de aci în colo servul avea să slujească pe stăpânul său toată viața. În felul aceasta el devenia un legat, și viața lui eră adusă stăpânului său ca o viață de continuă servire.

Psalmistul, referindu-se la acest obicei, spune: „Mi-ai străpuns urechile“. *Ps.* 40, 6. Pavel s'a lăudat prin aceea că Dumnezeu îi stăpânește viața, și eră bucuros că e legatul

Lui, gata să facă voia Sa cu orice rizic. Când profetul Agab, la Cezarea, a luat brâul lui Pavel și și-a legat mâinile și picioarele, aceasta însemnând că Pavel va fi legat și dat în mâinile neamurilor, frații lui l-au rugat fierbinte să nu se ducă la Ierusalim. Atunci Pavel zise: „Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus“. Fapt. 21, 13. El era un legat gata să predice Evanghelia în Roma, și gata, fiind adus în închisoarea lui Nero, să aștepte cuțitul executor.

În jurnalul zilnic al lui Jonathan Edwards erau scrise următoarele cuvinte asupra celei de a nouăsprezecea sa zi de naștere:

„Astăzi am reînnoit în mod solemn legământul și consacrarea mea pe care am făcut-o când am fost primit ca membru al bisericii. Am fost la Dumnezeu, și m'am predat, în întregime, cu tot ce sunt și am, lui Dumnezeu, așa că în nici o privință eu nu mai sunt al meu; eu nu-mi pot asuma nici un drept asupra-mi; eu nu pot pretinde vreun drept asupra acestei priceperi, voinți, sau plăceri cari sunt în mine; nici asupra corpului sau a vreunui din membre nu am vreun drept; nici un drept față de această limbă, aceste mâini sau picioare; nici un drept asupra acestor simțuri acestor ochi, acestor urechi, acestui miros sau gust. Hotărît eu m'am dat absolut cu totul, și nu mi-am reținut nimic pentru mine. În această dimineață am fost la Dumnezeu și I-am spus că mă predau Lui pe deplin. I-am dat Lui orice putere, așa ca pentru viitor să nu-mi mai pot asuma vreun drept într-o privință sau alta. I-am făgăduit hotărît, și acum făgăduesc Atotputernicului Dumnezeu, că prin harul Său nu vreau nimic. În această dimineață I-am spus că L-am luat pe El ca întreaga parte și fericire a mea, numai privind la altceva ca bucurie a mea, sau ocupându-mă cu asemenea lucruri; și că am luat legea Sa ca regulă permanentă a ascultării mele; și voiu lupta cu toată puterea mea contra spiritului lumesc, cărnii și diavolului până la sfârșitul vieții mele; că eu cred în Isus Hristos, și-L primesc ca Prinț și Mântuitor, și stau de partea credinții și ascultării de Evanghelie, oricât de riscantă și grea ar fi conformarea după ea; că primesc binecuvântatul Spirit ca pe Învățătorul și Sfințitorul meu, și singurul Mângâietor, și urmez fiecare sfat pe care El mi-l dă spre luminarea, sfințirea, înobilarea, și ocrotirea mea. Aceasta am făcut eu. Și am rugat pe Dumnezeu, în numele lui Hristos, să o privească aceasta ca o consacrare a mea, și să mă primească să fiu cu totul al Său, și să Se poarte cu mine în toate privințele ca atare,

fie când El mă lovește sau îmi dă prosperare, sau când ar vrea să facă orice cu mine ca fiind al Său“.

Ni se pare oare că aceasta ar arăta cu prea multă tărie dreptul de proprietate al lui Dumnezeu asupra corpurilor noastre, cu toate facultățile și membrele lui? Pavel spune că aceasta este „slujba duhovnicească“.

Atât prin creațiune cât și prin mântuire, noi aparținem Lui. „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor“. 1 Cor. 7, 23 El nu vrea ca jugul servitudinii față de oameni să stea pe grumazul nostru. Hristos este Regele, noi suntem servii Săi, și El vrea să descoperim într'un fel demn în viața noastră, că recunoaștem dreptul Său de Domn. „Ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu“. 1 Cor. 6, 20.

DAND TOT — PRIMIM TOT.

În pildă Hristos este mărgăritarul de mare preț. Cel care îl câștigă pe El dă cu mare plăcere tot ce are. „În pildă, mărgăritarul nu este arătat ca un dar. Negustorul l-a cumpărat cu tot avutul său. Mulți se întreabă care este înțelesul parabolei, deoarece Hristos este reprezentat în Scripturi ca un dar. El este un dar, dar numai pentru acei cari se predau Lui cu suflet, corp și spirit, fără rezervă. Noi trebuie să ne predăm lui Hristos, ca să trăim o viață în deplină ascultare de toate poruncile Sale. Tot ce suntem noi, toate talentele și calitățile noastre sunt ale Domnului, și trebuie consacrate în serviciul Său. Dacă ne predăm astfel cu totul Lui, atunci Domnul, împreună cu toate comorile cerului, ni se dă nouă. Noi dobândim atunci mărgăritarul cel de mare preț“. „Parabolele Domnului Hristos“, p. 105.

Scopul Său divin pretinzând toate puterile ființei noastre, este ca El să-și poată împlini voia pentru noi și pentru cei din jurul nostru. Această voie este exprimată în marea însărcinare care ne îndeamnă să mergem și să vestim Evanghelia de jur împrejurul lumii. Aceasta nu este o lucrare facultativă pe care creștinul poate sau nu să o facă, după bunul său plac. Ea este expresia firească și directă a încrederii în ținta urmărită de Dumnezeu și descoperită în Hristos. Atât de clar este arătată această țintă în prima venire a lui Hristos, în învățăturile și în poruncile Sale atât de des repetate, încât după cuvântul lui Egbert W. Smith „noi rostim însăși cuvintele lui Hristos cund spunem: a fi creștini înseamnă a fi un misionar“.

Când Hristos a învățat pe ucenicii Săi să se roage, drept răspuns la cererea lor, noi găsim

în această rugăciune atât de des repetată viziunea primului scop al lui Hristos în lume. Aveau ei să se roage mai întâiu, pentru ei înșiși, pentru familia, biserică, sau ținutul lor? Aveau ei să spună mai întâiu nevoia lor personală de hrană, îmbrăcăminte, și adăpost? Cum spune rugăciunea Domnului? „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vină împărăția Ta, facă-se voia Ta, cum în cer așa și pe pământ“. Înainte ca să amintească nevoile lor personale, sau chiar înainte de a cere iertare de păcat, noi trebuie să ne rugăm ca numele lui Dumnezeu să fie sfințit pretutindeni, ca împărăția Lui să vină și ca voia Sa să fie împlinită de întreaga lume.

Când Dr. J. L. Wilson, primul misionar al bisericii sudice presbiteriene din Africa spuse tatălui său dorința pe care o avea, tatăl său s'a văzut foarte rău dezamăgit și a refuzat să-și dea consimțământul. „Tată“, spuse tânărul, „ai vrea să mergi în cameră și să te rogi cu mine?“ El nu a putut să refuze o asemenea cerere. Tânărul Wilson zise; „Tată, ai vrea să spui tu rugăciunea Domnului, odată cu mine?“ Astfel ei au început. „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească numele Tău. Vină împărăția Ta. Facă-se voia Ta, cum în cer și pe pământ“. Nu a mai fost nevoie să meargă mai departe. O nouă viziune a planului lui Dumnezeu a venit tatălui, și punând mâinile pe umerii tânărului îi spuse că poate să se ducă.

VOM REȚINE NOI DARURILE DE COPII SAU MIJLOACE?

Ne apropiem de sfârșit, solia începe să vibreze din ce în ce mai puternic în toate colțurile pământului. Indemnul divin spune: „Mergeți în toată lumea, și predicați Evanghelia la orice om“. Avem noi darul cântecului, al vorbirii, darul de a scri sau picta? Ne pricepem să muncim cu mâinile? Avem bani, case, sau pământ? Din toate acestea, Impăratul nostru ce stă să vină, cere o parte.

Dacă nu ați intrat încă în acea nobilă legătură prin care recunoaștem deplina stăpânire a Creatorului și Mântuitorului nostru, și ne supunem chemării Sale, îndemnurile divine ne îndeamnă să facem aceasta acum. Când Dumnezeu spuse lui Abraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta“, raportul mai adaugă: „și a plecat fără să știe unde se duce“. Când cărbunele aprins depe altar atinse buzele lui Isaia, și o voce zise: „Cine va merge pentru noi?“ Isaia zise: „Iată-mă, trimete-mă“. Când Pavel primă viziunea asupra planului lui Dumnezeu, el întrebă: „Doamne, ce vrei să fac?“ O asemenea supunere față de planul lui Dumnezeu este ceea ce a făcut ca lucrarea lui Dumnezeu

să prospere în toate veacurile, și timpul de acum nu poate face excepție.

Cu lacrimi în ochi un tată își luă adio dela al doilea fiu al său care plecă în câmpul misionar. Când a fost întrebat dacă nu cumva îi e prea greu să dea și pe al doilea fiu pentru India, el răspunse: „Mai am încă un fiu. Dacă Dumnezeu îl dorește, eu îi voi zice și lui: mergi“. Unei tinere i s'a cerut să meargă în câmpul misionar, și ea răspunse, arătându-și bunăvoința de a se duce. Însă despre această chemare să se scrie mamei sale. În curând a venit răspunsul mamei, spunând cum acum douzeci de ani, când ea devenise adventistă de ziua șaptea, predase pe fiica ei pe altar, și cutoatecă aceasta îi era singura fiică și fără ea ar rămâne singură, totuș, ca răspuns la chemarea Domnului, ea era gata să spună: „Mergi, fiică!“ O asemenea dedicare a vieții și tot ce au din partea părinților și copiilor este ceea ce face posibilă extinderea grabnică a lucrării în locurile greu de străbătut ale pământului.

În multe țări cu populație numeroasă, mulți dintre oameni sunt foarte săraci. Mizeria domnește pretutindeni. În multe locuri leașa pe zi nu se ridică decât la câțiva lei. Casele lor sărăcicioase cu aproape fără nici o mobilă sunt de puțină atenție. Și totuș ei iubesc solia și dau ca ea să înainteze. Darurile a o sută dintre aceste suflete credincioase nu echivalează adeseori nici cu ale unui credincios din țările bogate, totuș sunt daruri sincere.

Când ne gândim la banii pe cari ai noștri îi pun în case cât mai frumoase, în mobile, automobile, și alte asemenea lucruri, spre a îmbunătăți felul lor de trai, nu avem de ce să ne mirăm dacă nu sunt mulți cari, punând mai întâiu Impărăția lui Dumnezeu și înaintarea, să poată face mai mult pentru lucrarea misionară.

Într'o biserică se găsiă o sărmană femeie bătrână și schiloadă, cum și o alta bogată. Cea din urmă avea două șaluri, unul nou și frumos, altul vechiu și uzat. Șalul cel vechiu îl dădu femeiei sărmane. În Dumineca următoare patronul a predicat asupra textului: „Intrucât dați unuia dintre aceștia neluați în seamă, Mie mi-ați făcut“. În noaptea aceea dăruitoarea șalului a avut un vis. Ea văzu pe cineva care semănă cu femeia schiloadă. Însă apropiindu-se, figura — de o frumusețe de nedescris — era o altcuiva. „Cine ești tu?“ întrebă ea. „Eu sunt Mântuitorul“, a fost răspunsul; și pe umerii Lui ea a văzut șalul cel vechiu și plin de găuri. „O!“ zise ea, „dacă aș fi știut că dau șalul Mântuitorului meu, atunci aș fi dat pe cel mai bun care-l aveam“. „*The Desire of All Nations*“, p. 148.

Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru spiritul de dărnicie care stăpânește pe multe din comunitățile noastre, însă oare nu sunt multe cari printr'o bună plănuire ar putea face mai mult? Dacă ne gândim dinainte pentru hrana, îmbrăcămintea, odihna, căldura, și pentru alte nevoi ale noastre, nu ar trebui să ne gândim cât mai serios cu puțință pentru partea noastră de sprijinire a misionarilor noștri și a lucrării lor în câmpul de lucru ce e lumea întreagă? Mulți dintre credincioșii noștri fac aceasta, și dacă mult mai mulți ar face un plan sistematic de a da pentru lucrarea mi-

sionară externă, pe lângă zecime, și o sumă anumită în fiecare săptămână, potrivit măsurii binecuvântării primită dela Dumnezeu, mult mai mulți lucrători ar putea fi trimiși în câmpurile ce stau gata pentru seceriș. Și astfel în timp ce rugăm pe Domnul să trimeată lucrători, noi ar fi să răspundem la propriile noastre rugăciuni, și în faptele noastre să ne rugăm rugăciunea adevăratului Adventist a cărui cerere-lămurită e: „Vină împărăția Ta. Facă-se voia Ta, cum în cer așa și pe pământ“.

Chemarea momentului către tineretul nostru.

De LeRoy Edwin Froom.

Biserica privește cu ochi îngrijorați asupra tineretului ei. Cele mai calde sentimente de iubire umple inima bisericii pentru ei. Aceasta însă nu se poate înțelege totdeauna din gândul și grija ei. Și e adevărat, aceasta în parte, din vina celor bătrâni. Comunitatea este căteodată ca și un părinte care își iubește nespuse pe fiii și fiicele lui, deși aceasta nu le-o spune decât rareori. Totuși el le dorește din inimă cea mai deplină fericire, și orice primejdie și întristare îi zdrobește. Pe de altă parte, orice progres și faptă mare umple inima părintească de o bucurie din cele mai profunde. Avem nevoie de mai multă sinceritate în expresie și mai multă înțelegere mutuală. Grija arătată de comunitate aci, dă dovadă de iubirea ei.

TINERETUL NOSTRU ARE NEVOIE DE COMUNITATE ȘI COMUNITATEA ARE NEVOIE DE TINERETUL EI.

Tineri și tinere, *voi aveți nevoie de comunitate și comunitatea are nevoie de voi.* Iată un punct comun și o îndoită chemare ce formează un bun punct de plecare al convorbirii noastre intime de astăseară. Aș dori să pot stă cu fiecare spre a vorbi personal asupra acestei chestiuni. Eu cred că aș putea să vă conving de sinceritatea interesului și griji pe cari o avem ca voi să ajungeți la cel mai bun succes și biruință. Dar aceasta fiind cu neputință, suntem fericiți de a folosi această ocazie oferită în timpul Săptămânii de Rugăciune, îndemnându-vă din tot sufletul să o primiți ca un apel personal și individual. Și acum să vă spun despre marile noastre neliniști.

Noi suntem foarte adânc impresionati de faptul că în adevăr prea mulți din tinerii noștri părăsesc comunitatea. Desigur aceasta este o situație foarte serioasă și îngrijorătoare. Ea

ne produce mari întristări, și formează baza unei întrebări din cele mai firești și mai de nevoie: Care este cauza ascunsă a acestei îndepărtări din comunitate?

Suntem convinși că aceasta nu este din pricina lipsei de cunoștință doctrinală. Tinerii noștri au în totul o bună cunoștință de principiile deosebite ale soliei.

Deasemenea suntem convinși că nu e o generală poticnire a credinții în aceste adevăruri atât de mărețe cari ne fac un popor deosebit. Acei cari se depărtează, în majoritate rămân convinși de adevărurile de neînvins despre Sabat, și adevărurile cealalte.

Mai departe suntem convinși că aceasta nu e din pricina lipsei de sinceritate și a distrugerii fibrei morale, sau fiindcă aceste calități au dispărut dintre oameni. Tineretul nostru de azi se poate asemui foarte bine în morală și sinceritate cu tineretul unei generații de mai înainte, cutoatecă ei spun că nu e adevărat.

În afară de factorii contributivi, de exemplu viața neorânduită din familie, lucrurile moștenite, adevărata *cauză* a stării acesteia grele este în primul rând nu principiile morale și nici înțelepciunea, *nu capul, ci inima.* Pionierii noștri în această mișcare erau bărbați și femei pe deplin convertiți; și spirituali. Văzând greșeala făcută în vederile și purtarea lor religioasă, ei au făcut ceeace fiecare persoană sinceră și credincioasă trebuie să facă în împrejurări asemănătoare, — să înlăture greșelile și să se alăture acestei mișcări cuprinzând ultima solie și lucrare a Evangheliei între oameni.

Noi, cei cari venim după ei, crezând la fel ca și ei și urmând faptele lor de credință, avem această afirmație experimentată: în inimă nimeni nu e convertit din firea lui. Petru,

incă de mult, convins de dumnezeirea lui Hristos, a părăsit totul spre a-L urma, dar într'un timp de grea strâmtorare, a tăgăduit în mod rușinos pe Domnul și a fugit. Până ce nu a trecut prin această tragică nenorocire nu a înțeles adevărata însemnătate a cuvintelor lui Hristos: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi“. Luca 22, 32. Și totuș aceasta a fost cauza cea mare a turburării lui. Ea lămurește pe deplin căderea lui. El se încrezuse în propriul său eu înșelător în loc să se fi încrezut în veșnicul Hristos. El nu fusese încă convertit. Inșă mai târziu, când Petru s'a lepădat de sine și s'a întors hotărât în deplină supunere și predare la Domnul său, deabiă atunci deveni el un bărbat puternic și plin de credință biruitoare la Rusalii și apoi mereu după aceea. Cu câtă duioșie a iertat și a readus Domnul pe Petru când el L-a căutat mărturisindu-se și pocăindu-se. Și felul de a fi al lui Isus este același ieri, azi, și în veci.

MANTUITORUL SE APROPIE DE INIMA.

Asemenea apostolului Pavel noi avem nevoie de umilință, de o absolută schimbare a legăturii cu eul și cu Isus. Nimic nu poate înlocui lucrul acesta — nici faptul că ești membru în comunitate, nici serviciul, sacrificiul, sau oricare alt lucru. Singura încredere doctrinală nu va fi de ajuns. Noi nu trebuie doar să cunoaștem doctrina lui Hristos ci să trăim viața Lui, și să fim modelați absolut după ea. Lipsa unei experiențe vii în Hristos se simte în comunitate și formează nevoia cea mare a zilei de azi. Ea este nevoia preponderentă a tineretului nostru. Hristos este unicul și singurul Magnet al lumii, care nu numai că atrage dar și ține continuu. El singur poate face ca viața și cugetarea să meargă în chip armonios. *In adevăr, avem nevoie de Isus.*

„Fiule (fiică), dă-Mi inima ta“ (Prov. 23, 26), e chemarea lui Dumnezeu în acest moment, și vestită prin biserică. Inima din firea ei este mai înșelătoare decât orice. Ier. 17, 9. Ea ne înșeală și pe noi înșine. Ea înșeală pe prietenii noștri. Câteodată ea înșeală și biserica. Inșă Dumnezeu nu e niciodată înșelat. El știe de ce avem nevoie. El arată cu multă iubire rădăcina turburării noastre. El Se apropie de inimă. Cum ne vom da noi înșine seama de aceasta?

Ca niciodată mai înainte noi avem nevoie de Dumnezeu și deplina mântuire ce e în Hristos. Voi aveți nevoie de ajutorul și sfatul bisericii. Răul devine tot mai subtil și mai intens pe zi ce trece. Păcatul și nelegiuirea devin din ce în ce tot mai abundente. Societatea în întregime se găsește ca pe un tobogan. Unele denominații religioase și-au pierdut solia și au uitat misiunea lor. In loc să cheme omenirea pe calea

cea strâmtă, ei caută să arate calea cea largă ca fiind mai bine făcută și mai atrăgătoare. Un program lumesc de reformă omenească a fost pus în locul unei regenerări spirituale.

Lumea vă cere sufletul; să nu vă lăsați de ademenitoarele ei farmece. Diavolul se silește a vă înșelă; nu vă lăsați seduși de amăgirile lui. Timpul vă cheamă la o completă separare de păcat pentru Dumnezeu. Ați rupt-o cu lumea? „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale“. Ecl. 12, 1. Acesta este cel mai potrivit timp pentru o asemenea aducere aminte. Deasemenea sunt mulți și dintre cei bătrâni din comunitate și din căminurile noastre cari au nevoie de acest lucru absolut trebuincios. Dar, fără a lua în seamă aceasta, nu ar trebui ca tineretul nostru să urmeze pe Isus în curățenie, sinceritate, în sincera convertire printr'o supunere hotărâtă și statornică față de Dumnezeu? Aceasta este chemarea momentului pentru tineretul comunității.

LUCRAREA MISIONARA CERE PE TINERII CA VOLUNTARI.

Apoi, sunt mulți tineri nepăsători în tot julul nostru și cari se pierd, — ca și bătrâni. Nu ar trebui ca să fim „pilde turmei“ (1 Petru 5, 3), deci lucrători pentru și cu Dumnezeu spre salvarea sufletelor omenești? Acesta este lucrul nostru: să ne rugăm, să îndemnăm, și să convingem. Vieța și cuvintele noastre vor vorbi; da, ele vorbesc mai mult decât gândiți. Iată o posibilitate frumoasă, un privilegiu neprețuit, și o chemare nobilă ce vi se prezintă.

In timp de criză națională se desvăluie credințioșia și patriotismul tineretului unei țări. Nu mai puțin cu biserica. In toate secolele tineretul ei s'a sculat spre a împlini așteptarea lui Dumnezeu în crizele ce au survenit. Nu credem că astăzi voi veți fi mai pe jos, ci veți face deplina consacrare a puterii voastre de viața, după cum vi se cere. Nobilimea pământului cum și marii bogatași al căror nume e trâmbițat prin ziare, poate că nu se vor găsi printre cei amintiți mai sus, inșă Dumnezeu socotește ca nobilime a Sa pe acei cari împlinesc în mod credincios însărcinarea divină, cari trăesc după principii sfinte, și biruesc prin puterea unui Hristos ce locuește în inimă, totdeauna credincioși Dumnezeului lor — tineri și tinere ca Iosef, Estera, și Daniel. Asemenea tineret va apare în timp de crize. Astfel credem pe tineretul nostru.

ASTAZI SE OFERA OCAZII MARI TINERETULUI NOSTRU; DAR MARI ȘI ISPITIRILE LOR.

Sunt deosebite ispite cari urmăresc fiecare vârstă și parte a vieții. Și deși tineretul a fost

totdeauna obiectul celor mai aprige atacuri ale lui Satan, totuși azi acestea sunt cu mult mai pronunțate. Aceasta e ziua tinerilor și tinerelor în istoria omenirii. În timpul trecut, gândurile de venerație se îndreptau totdeauna spre timpul patriarhilor. Acum, sentimentul acesta s'a schimbat în disprețuirea cu totul a experiențelor trecutului și privind numai la tineret, cu vigoarea lui, răbdarea lui, și ocaziile lui fără precedent. . . . Diavolul a strâns în mâna sa această forță, și caută să vestejească cea mai strălucitoare speranță a omenirii. El se silește să schimbe sinceritatea într'un sălbatec și neînfrânat exces și haos. El caută ca în goana bucuriei nebună a tineretului modern să se distrugă jaloanele călăuzitoare dobândite prin experiență. În anii dinaintea, tinerii în genere primiau tot ce se hotărâ de către bătrâni, aceasta de sigur până la maturitatea lor, și apoi se călăuziau cum voiau. În timpul acesta tineretul este înclinat să dea jos orice autoritate a trecutului și să se așeze el în frunte ca dictatori. Tinerii nu mai vor să fie conduși de experiența coaptă a altora. Principii încercate nu mai sunt îngăduite. Reguli de morală, mult prețuite și apreciate, au ajuns de batjocora multora. Dar să stăm o clipă să studiem o paralelă între natură și noi.

Milioane de dolari se cheltuiesc anual pentru fluvul Missisipii și alte cursuri de apă, făcând diguri puternice pe malurile lor pentru ca apele furioase să rămână în matca lor. Altfel urmează inundație, ruină, și nenorociri. Acum, părinții voștri cât și comunitatea au văzut nevoia acestor coduri și restricții așezate ca și un dig în lungul fluviului vieții spre a ține curentul energiilor omenești în cadrul binelui și folosului. Ei au văzut că firea omenească tinde să treacă peste hotarele ei în timpul fluxului, aducând pieire și groază. În deosebi aceasta se adevărește cu tinerii. Din pricina aceasta s'au stabilit restricții. Dar adesea lucrul acesta nu e înțeles. *Iubirea, iar nu dorința de împiedecare e ceea ce sprijină acest fel de procedeu.* Acesta fiind produsul descoperirii divine, experimentat multă vreme și de oameni, formează baza. Fie ca acest punct de vedere să limpezească legăturile și să dea avânt unei depline și ferice înțelegeri între tineri și bătrâni. Noi nu suntem din lume și nu trebuie să ne lăsăm absorbiți de fluxul și refluxul lumii, care duce la nimicire.

Cel mai diabolic complot este urzit de vrăjmaș împotriva tineretului nostru, care formează speranța mișcării acesteia. Niciodată să nu se uite că nu numai comunitatea are nevoie de voi, dar și voi aveți nevoie de comunitate. Aveți nevoie de iubirea ei, de sfatul ei, de ocrotirea ei, și de privilegiul ei.

TARI NUMAI PRIN RAMANEREA IN NOI A CUVANTULUI VIU.

Dar, comunitatea vă iubește, are nevoie de voi, crede în voi. Dorește puterea voastră. În zilele noastre se vorbește foarte mult despre oameni puternici. Este ceva minunat să ai un corp tare și sănătos. Dar având un corp tare nu poți fi un bărbat sau o femeie puternică. Este de mare preț a avea o minte ageră și puternică. Dar nici o minte puternică nu face puternic pe un bărbat sau o femeie. Omul este mai mult decât un „animal ce cugetă“, mai mult decât trup și minte. Astăzi se cere mai multă putere morală și spirituală.

Dacă ar fi să iau un text, ar fi cel din 1 Ioan 2, 14: „V'am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari“. Puterea spirituală și fibra morală este ceea ce are în minte bătrânul apostol—care a trăit în timpul a doisprezece împărați romani—și anume acea putere care a biruit pe cel rău. De acest lucru avem noi nevoie azi, când Satan s'a coborât cu mare furie din pricina scurtimii timpului. Acest text este o parte din înșesitul apel către creștini, tineri și bătrâni, arătat în versetul 12, 14: „Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru numele Lui. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este dela început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V'am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. V'am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este dela început. *V'am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.*“

Taina puterii constă în posedarea Cuvântului lui Dumnezeu, care *să rămână* în ei. „Cuvântul“ este Domnul, viu și natural. Iar Cuvântul scris este venerata și sigura expresie a voinții Lui. Aceste două nu vor fi niciodată deosebite. În aceasta stă speranța noastră de biruință. Observați aceste texte din Scriptură ce stau strâns legate: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan 16, 33); și „Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume“ (1 Ioan 4, 4); apoi: „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruște lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră“. 1 Ioan 5, 4. Iarăș: „Ei l-au biruit (pe Satan), prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor“ (Apoc. 12, 11); și încă: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“. Ps. 119, 11. Cât de puternic a fost dovedit lucrul acesta în ispitirea lui Isus! Vezi Mat. 4, 1—11. Și în sfârșit, răsplata biruitorului e arătată în Apoc. 3, 21: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă eu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum

și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru o îngrijire atât de mare prin venirea personală a lui Isus de a doua oară, și care e atât de aproape.

Ce sunet de trâmbiță, și ce invitație hotărâtă în mijlocul unei lumi ce se îndepărtează de Hristos, și leapădă Biblia! Noi trebuie să fim tineri și tinere ce stau pentru această Carte. Trebuie să fim creștini având o vie experiență. Nimic altceva nu va fi de vreun folos.

HRISTOS SINGURUL NOSTRU EXEMPLU.

Deși istoria e plină cu exemple de tineri nobili a căror vieță ne poate fi de oarecare exemplu, totuș să ne oprim puțin a observă în scurt vieța Neîntinatului Model — căci Isus nu aveă decât treizecișidou ani când a murit pentru noi. Și cât de împovărat a fost în acești puțini și sbuciumați ani! Totuș în vieța Lui nu s'a găsit nimic nenatural sau silit. Lucrul acesta ar trebui să-l luăm bine în seamă în acest veac de mare încordare.

În copilăria Sa nu a fost nimic supraomnesc, și nici o precocitate. În tablouri vedem o aureolă deasupra capului Său. Însă aceasta nu e decât produsul imaginației artistului. Isus a trăit liniștit într'un sat retras. Dar, încă în primii ani ai tinereții, la vârsta de doisprezece ani, El începuse să fie „în cele ale Tatălui" Său. Luca 2, 49. Ce exemplu pentru fiecare adolescent, băiat sau fată, din comunitate. Și apoi? El Se întoarse la Nazaret cu părinții Săi „și eră supus lor". Vers. 51. Aceasta e vârsta — dela doisprezece ani în sus — când mulți tineri vor să scape de sub controlul și supravegherea părintească.

În timpul acelor ani liniștiți petrecuți la Nazaret, El „creșteă în înțelepciune, în statură, și eră tot mai plăcut lui Dumnezeu și înaintea oamenilor". Vers. 52. Isus creșteă în vieță. El „a învățat să asculte" (Ebr. 5, 8) și S'a desăvârșit „prin suferințe" (Ebr. 2, 10), crescând în putere și statură, cum și în înțelepciune și parte spirituală. Înțelepciunea înseamnă mai mult decât a cunoaște ceva. Înțelepciunea vine dela Dumnezeu. „Temerea de Domnul, aceasta este înțelepciunea". Iov 28, 28. Isus a văzut necredința din vieța socială, denaturarea vieții de credință, și formalismul închinării, obișnuit în zilele Lui. În mijlocul tuturor acestora, El creșteă tare „în spirit", și „harul lui Dumnezeu eră peste El". Luca 2, 40. În El se găsiu puterile cele divine. Și când a venit

ceasul să răspundă la deosebita chemare a lui Dumnezeu, El eră pregătit, în așteptare, și supus.

Sau, întorcându-ne la istorie: În vechea Romă stau uriașele ruini ale Colosseumului început de Vespasian în 69 și terminat de Titus în 80, A. D. Cinci mii de animale au fost ucise în legătură cu inaugurarea lui. Se mai pot vedeă încă acele camere de piatră în cari erau închise fiarele sălbatece și ușile prin cari intrau martirii creștini spre a amuză pe sutele de mii de spectatori cari umpleau vastul amfiteatru.

Intr'o zi s'a adus știre împăratului că patruzeci de gladiatori, s'au făcut creștini. El le trimese porunca să se lase de credință sau de nu, să fie luați de o gardă romană și duși în cel mai sălbatec și înghețat loc din munții nordici ai Italiei, și acolo, în mijlocul zăpezilor venice să fie lăsați să moară de frig și de foame. Porunca le-a fost comunicată. Totuș ei au stat hotărâți ca și unu. Ordinele s'au executat. Au fost luați și duși în locul cel mai sălbatec și mai înghețat pe care l-au putut găsi. În noaptea aceea ofițerul roman se culcase în cortul său, însă visul lui a fost turburat de cântece aduse de vântul nopții. „Patruzeci de luptători luptând pentru Hristos li cer biruința, și li roagă fierbinte să le deă coroana". Acesta eră cântecul celor ce muriau alungați.

Înima ofițerului roman s'a aprins dela flacăra ce ardeă în pieptul lor. Dar tocmai atunci, unul din cei patruzeci, împiedicându-se, și aproape mort, a intrat în cort și a cerut îngăduirea să-și nege credința. „Tu ești singurul care ceri aceasta?" întrebă ofițerul „Singurul, stăpâne", răspunde creștinul trădător. Sărind depe scaunul său, ofițerul și-a smuls mantaua depe umeri și a pus-o peste celălalt. „Atunci eu am să-ți iau locul", zise el. Și plecă în toiul nopții. În curând iarăș s'a auzit cântecul peste piscurile înghețate: „Patruzeci de luptători luptând pentru Hristos li cer biruința, și li roagă fierbinte să le deă coroana".

Aceasta este chemarea momentului către tineretul acestei ultime lucrări a Evangheliei. Astfel de exemplu stă înaintea noastră ca un far călăuzitor. În aceasta stă deschisă taina puterii și biruinții. În felul acesta ar trebui să fie adevărata atitudine a credinciosului tineret al acestei ultime mișcări. Care e răspunsul nostru? Amintiți-vă: nu numai că comunitatea vă iubește, crede în voi, și vă dorește; dar comunitatea are nevoie de voi — și voi aveți nevoie de comunitate.

Impăratul în gloria Sa; pregătire pentru întâmpinarea lui Hristos.

De C. H. Watson.

Nimeni nu poate să vadă pe Hristos în toată gloria Sa, fără ca mai întâiu să fi înțeles umilința Sa. În felul stării omului căzut e ceva care face de nevoie ca suferințele și gloria lui Hristos să fie legate în una singură. Numai singură gloria lui Hristos nu poate mântui pe om. Dacă s'ar fi putut, atunci Fiul nu ar mai fi părăsit niciodată pe Tatăl.

Observați legătura izbitoare dintre prima și a doua venire a lui Hristos, arătată în acel intim pasaj din Ebrei 9, 28: „Hristos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuire celor ce-L așteaptă”.

Dacă Hristos nu ar fi venit să poarte păcatele oamenilor, și să stingă urma acestor păcate prin sacrificarea Sa personală (Vers. 26), a doua Sa venire în glorie nu ar mai fi putut să fie decât spre distrugerea omului, iar nici în vederea aducerii mântuirii Sale. Iată ce ni se spune despre efectul, asupra nelegiuitorilor, al venirii lui Hristos: „Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, dela fața Domnului și dela slava puterii Lui”. 2 Tes. 1, 9.

MARIREA SUFERINTELOR LUI HRISTOS.

Deci fără îndoială, e urmărit un plan din importanță în faptul că în Vechiul Testament, profețiile primei și celei de a doua veniri a lui Mesia se contopesc atât de des. Lucrul acesta se vede chiar și în prima profeție despre venirea lui Hristos. Sămânța femeiei aveă (1) să sufere împungerea călcâiului Său, mai înainte ca El (2) să sdrobească pentru veșnicie capul șarpelui. Gen. 3, 15.

Numeroase alte locuri mai pot fi citate în ce privește felul Spiritului Sfânt de a prezentă profețiilor dintr'odată amândouă venirile lui Hristos. Va fi de ajuns să luăm seama la două pasagii cari au fost studiate anul trecut în Școala de Sabat.

„Să vestesc (1) un an de îndurare al Domnului, și (2) o zi de răsbunare a Dumnezeului nostru”. Isa. 61, 2.

„Căci (1) în inima Mea eră o zi de răsbunare, și (2) venise anul celor răscumparați ai Mei”. Isa. 63, 4.

Acest fel de învățătură a provocat mare nedumerire profeților. Ei „căutară cu stăruință și cercetară cu deamănuntul... cerce-

tând să vadă ce vreme și ce împrejurări aveă în vedere Duhul lui Hristos, care eră în ei, când vesteă mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate”. 1 Petru 1, 10, 11.

Amintindu-ne de tendința universală a Iudeilor, și chiar și a ucenicilor lui Hristos, de a-și concentra toată atenția lor asupra făgăduinții gloriei lui Mesia, și de a înlătură sau a trece cu vederea peste suferințele prezise, putem pricepe ceva din valoarea și necesitatea împreunării acestor două lucruri de nedespărțit.

Pentru noi acum e o mare primejdie, ca în această generație, când ne găsim între primul și al doilea eveniment, noi, ca și Iudeii, să ne concentrăm numai asupra slavei viitoare, și să știm prea puțin despre împlinirea suferințelor cum și de rostul lor. Dacă deci, cineva ar pierde legătura vie cu lucrarea săvârșită la prima venire a lui Hristos, el va fi un om pierdut la a doua venire.

Cutoatecă suntem credincioși în a doua venire, faptul acesta nu ne poate folosi la nimic dacă noi nu ne găsim acum într'o stare de adevărată împăcare cu Dumnezeu prin lucrarea făcută de Hristos la prima Sa venire.

SLAVA DESCOPERITA A LUI DUMNEZEU.

A doua venire a lui Hristos va aduce pe om încă odată în contact cu slava descoperită a lui Dumnezeu. Lucrul acesta se va petrece cu oamenii fie că sunt salvați sau pierduți. Noi am și văzut care va fi efectul acestei slave asupra celor pierduți. Iar în privința efectului asupra celor salvați, suntem asigurați că Dumnezeu îi va înfățișa „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale”. Iuda 24.

În această după amiază dorim să arătăm din Scripturi cum acelaș lucru are diferite urmări.

Scripturile sunt unanime în învățatura că omul păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu decât printr'o jertfă. Când omul a fost pentru prima dată separat de slava feții lui Dumnezeu, iar Serafimul cel Sfânt încă mai sta răsucindu-și sabia de foc la poarta Edenului, „Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâiu născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui”. Gen. 4, 4.

IMPARATUL IN SLAVA SA.

Când slava Domnului se așază deasupra miostivitorului, din sanctuarul pământesc, văditul înțeles al serviciului preînchipuitor avea să învețe acelaș adevăr, că oamenii pot să se apropie numai prin sângele sacrificiului.

În Noul Testament învățătura rămâne neschimbată. Datorită lucrării pe care o face Hristos în cer, oamenii au „o intrare slobodă în Locul prea sfânt“, numai „prin sângele lui Isus“. Ebr. 10, 19.

Totuș, la a doua venire a lui Hristos, se va putea descoperi oamenilor plinătatea slavei lui Dumnezeu. Pentru aceasta Scripturile dau îmbelșugate măturii. Atunci lumea va „vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă“. Mat. 24, 30. El va veni în slava Sa, în slava Tatălui, și a tuturor îngerilor. Mat. 16, 27; 25, 31. Aceasta va fi o zi grozavă. Păcătoșii din Sion se vor înfricoșă. Teama va cuprinde pe cei fățarnici. Isa. 33, 14. Milioane dintre cei pierduți vor cere munților și stâncilor să cadă peste ei și să-ascundă de fața Celui care șeade pe tron, și de mânia Mielului. Apoc. 6, 16, 17.

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arată El?“ Mal. 3, 2. Cum putem să ne pregătim a întâmpina pe Împărat când se va arată astfel în toată mărirea Sa.

LEGATURA DINTRE GOLGOTA ȘI A DOUA VENIRE.

Am arătat mai sus legătura strânsă dintre prima și a doua venire a lui Hristos. Singura noastră speranță de a ne putea apropia de slava de nespus a celei de a doua veniri, fără a fi nimiciți, este în jertfa a-tot-ispășitoare adusă la prima venire.

Contopirea celor două fapte, adică vărsarea sângelui Mielului de jertfă și slava arătării lui Mesia, nu e ceva deosebit numai al Vechiului Testament. Lucrul acesta se găsește încă și în ultima carte a Noului Testament. Când Hristos S'a coborât din cer având scris pe vesmântul Său numele de „**IMPARAT AL IMPARAȚILOR ȘI DOMN AL DOMNILOR**“, El avea „o haină muiată în sânge“. Atunci nelegiuții vor striga: „Cine poate sta în picioare?“ din pricina „**Mielului**“ de a cărui manie se tem. Apoc. 19, 16, 13; 6, 17.

Dar de ce se înspăimântă oamenii de Miel, și de sângele împrăștiat pe haina Sa? A! din pricină că slujba lui Hristos de miel de jertfă, și sângele vărsat în urma sacrificiului Său le spune marea lor condamnare. Ei au călcat sub picioare pe Fiul lui Dumnezeu, au socotit sângele Lui ca de nimic, și au batjocorit

Spiritul harului, și acum nu mai rămâne pentru ei „decât o așteptare înfricoșată a judecării, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răsvăriți“. Ebr. 10, 29, 27.

Reamintirea caracterului și lucrării lui Hristos ca Miel de jertfă, și faptul că însăși slava domniei Sale veșnice este ceva strâns legat de sângele Său vărsat, va avea un efect foarte puternic și reasigurător asupra celor mântuiți. Deși chiar și pentru ei este o zi solemnă și grozavă, totuș ei, pe Cel ce vine L-au cunoscut mai dinainte în puterea Sa de Miel înjunghiat. Ei știu destul de bine care este efectul sângelui împrăștiat pe vesmânt. „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu“. Apoc. 7, 14, 15.

Iată deci răspunsul la întrebările: „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arată El?“ Mal. 3, 2.

O MARE DEOSEBIRE.

Să mai stăm puțin aci și să luăm seama cu atenție că deși lucrarea deosebită a lui Hristos de preot în sanctuarul ceresc, are loc în acelaș timp cu predicarea Evangheliei pe pământ, și încetează cu puțin înainte de a doua Sa venire, totuș caracterul Său cum și slujba Sa de Mântuitor continuă — pentru cei mântuiți — în toată veșnicia.

Unii sunt înclinați să creadă că din moment ce Hristos încetează de a mai mijloci pentru oamenii vinovați, și părăsește sanctuarul (Apocalips 22, 11; „Marea Luptă“, p. 614), poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă o dreptate a Sa proprie prin care să stea fără Hristos, până la venirea Lui. Aceasta e o mare rătăcire. Cel care privește în felul acesta spre venirea lui Hristos nu va putea nicidecum, ca pe o asemenea temelie să aibă „deplina încredere în ziua judecării“. 1 Ioan 4, 17. Nu! Nu! Increderea în ziua aceea va izvorî din acelaș izvor datorită căruiia acum noi avem încredere prin credință, să intrăm „în Locul prea Sfânt“, și aceasta este și poate fi doar prin „sângele (prețios al) lui Isus“. Dacă acum este insuficientă dreptatea noastră, cum am putea spera noi ca ea să fie deajuns atunci?

Repet, că deși într'o zi Hristos va încheia lucrarea pe care o face acum în sanctuarul ceresc, El nu va părăsi nicidecum slujba Sa de Mijlocitor, Garant, și Mântuitor pentru cei mântuiți.

După nimicirea păcatului și păcătoșilor, și începerea domniei veșnice, „Mântuitorul nostru va mai purta încă semnele crucificării

Sale. Pe capul Său rănit, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale, sunt numai semnele răutății săvârșită de păcat. Profetul, privind pe Hristos în slava Sa, spune: „Din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui“. Hab. 3, 4. In acele palme străpuse din cari a curs un fluviu de sânge care a adus împăcarea omului cu Dumnezeu, — acolo este slava Mântuitorului, „acolo este ascunsă tăria Lui“. „In stare să mântuească“, prin sacrificiul mântuitor, El are deci puterea de a face dreptate asupra celor cari au batjocorit harul lui Dumnezeu. Și semnele umilirii Sale formează onoarea cea mai înaltă a Lui; în cursul veacurilor veșniciei rănila dela Golgota li vor aduce laudă, și vor vesti puterea Lui“. „*Marea Luptă*“, p. 674.

NICIDECUM DREPTATEA NOASTRA.

In loc să căutăm a ajunge la o îndreptărire personală prin care să stăm în ziua venirii lui Hristos, mai bine ne-am feri de acest lucru. Apostolul Pavel se păziă și el de aceasta. Vorbind despre speranța lui: „Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea morților“, ceea ce înseamnă întâmpinarea lui Hristos în toată slava Lui, el spune că rămâne spre a fi găsit în totul în Hristos, „Nu având o îndreptărire a mea proprie, pe care mi-o dă legea, ci aceea care se capătă prin credință în Hristos, îndreptățirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“. Filip. 3, 8—11.

Și dacă ar fi să mai adaug și umila-mi mărturie personală, n'as putea spune mai mult. Gândul la slava viitoare mă trimete din nou la Golgota; și când Golgota e ceva viu pentru mine, atunci slava viitoare nu mai cuprinde nici o teamă pentru mine.

Și la acest punct de vedere trebuie să rămâneți și voi, dacă doriți să-L întâmpinați în pace. Pentru ziua aceea nu există un alt loc de încredere și siguranță.

MĂRTURIA SPIRITULUI.

Dumnezeu dă copiilor Săi de acum, o asigurare, sau o garanție, asupra dreptului lor de a se împărtăși de împărăția viitoare. Aceste asigurări sunt:

„Arvuna Spiritului în inimile noastre“. 2 Cor. 1, 22; 5, 5.

„Arvuna moștenirii noastre“. Efes. 1, 14.

„Cele dintâiu roade ale Spiritului“. Rom. 8, 23.

„Insuș Spiritul adevărește împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu“. Vers. 16.

Mărturia Spiritului în inima credinciosului este „o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați“. Efes. 1, 14. Aceasta e o pregustare a primirii ce i se va face la revenirea lui Hristos, și începerea împărăției.

O deosebită experiență este ceea ce ne conduce la primirea mărturiei Spiritului în inimă, și asupra acestei experiențe noi trebuie să dăm azi cea mai mare atenție.

Ceea ce ne conduce la mărturia Spiritului este nașterea din nou, experiența pe care o face sufletul intrând în comuniune cu Dumnezeu și împăcându-se cu El prin Domnul Isus Hristos.

In această schimbare internă săvârșită de Spiritul Sfânt, și prin care omul trece dela moarte la viață, se găsesc la lucru doi factori principali. Aceștia doi sunt: *pocăința* și *credința*. Pocăința este noua atitudine a păcătoșului față de sine și păcat; și credința este o nouă atitudine a păcătoșului față de Isus Hristos și dreptatea Lui. Amândouă deci reprezintă o nouă atitudine față de Dumnezeu. Amândouă sunt de mare importanță. Nici una fără cealaltă nu poate da păcătoșului pacea cu Dumnezeu, și să aducă pe Spirit să mărturisească în inima lui că e un copil al lui Dumnezeu.

Însăș pocăința de o viață întreagă nu va aduce pace și asigurare, dacă cel ce face pocăința nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său“. 1 Ioan 5, 10. Pe de altă parte, nici timpul de când crede în Hristos nu aduce mărturia Spiritului, *dacă nu e cu adevărat pocăit de păcat*.

Acei cari caută să laude și pe Hristos și lumea, nu vor avea mărturia. Acei cari dau pe față un spirit egoist și necreștin, în casă, în biserică, la lucru, sau în afacerile lor, nu o vor avea deasemenea. Și iarăș nici cei cari caută să servească și pe Dumnezeu și mamonă. Tot așa dacă nutriți și ocrotiți un păcat cunoscut, nu o veți avea. Spiritul *va mărturisi contra păcatului* dacă veți ascultă glasul Lui; însă El *nu va mărturisi că sunteți drepti față de Dumnezeu*, atâta vreme cât nu este așa.

Se poate ca un anumit păcat de care își dă seama doar puțin, să împiedice mărturia Spiritului. Mulți au mare nevoie de redesteptare. Este ceva revoltător contra numelui lui Hristos, că mulți din această generație duc o viață necreștină, egoistă, și păcătoasă, și totuș numindu-se creștini. Astfel de oameni au nevoie de o trezire puternică și de o pocăință profundă, și nici o mărturisire a Spiritului nu va veni asupra inimilor lor cât timp nu se va face acest lucru, și dacă nu vor da pe față o pocăință sinceră.

Dar acum mă întorc la faptul că mărturia Spiritului urmează când credinciosul pocăit dovedește credința în Domnul Isus Hristos. După ce „ați crezut“ „ați fost pecetluiți cu Spiritul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați“. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în El“. Efes. 1, 13. 14; 1 Ioan 5, 10.

Deci fie ca toți să ne pocăim de păcat în întregime, și să nu întristăm pe Dumnezeu neprimind harul Său prin credința în Domnul Isus Hristos.

MARTURIA UNUI CREȘTIN CU EXPERIENȚA.

Unul din bătrânii noștri predicatori, găsindu-se într-o primejdie de moarte, i-a venit momentan în minte această rugăciune, care apoi, el a spus că crede a fi fost dictată de Spiritul Sfânt:

„Tată ceresc, nu știu dacă aceasta este ora hotărâtă de Tine spre a-mi încheia viața spre a Te întâmpina în ziua cea mare de judecată, sau am să mai fiu lăsat spre a-Ți mai servi; dar fie că se încheie viața mea acum sau mai târziu, eu nu ți-o prezint *singură*, ci în persoana și trupul dreptății Tale, în Isus Hristos, acel mareț și sfânt Mântuitor pe care Tu L-ai trimis să mântuească. Eu voiu veni, îmbrăcat nu în propria mea dreptate, ci în a Lui; și El a spus: „Pe cel care vine la Mine nu-l voiu da afară“. Și Doamne Isuse, Mântuitorul meu, în mâinile Tale îmi încredințez spiritul acum și în veci, fiindcă eu însumi nu mă pot mântui“.

Observați că această rugăciune întărește și

mai mult adevărul pe care eu m'am silit a-l lămurii în prima parte a acestei prelegeri, că noi nu trebuie să gândim a ne apropia singuri de marele tron de judecată, sau prin dreptatea noastră proprie.

Îmbătrânitul frate a spus mai târziu prietenilor săi că în acel moment suprem, „a simțit ca niciodată mai înainte că lucrurile pe cari de multe ori le prețuisese foarte mult, cum și toate supărările și încercările din viață, i s'a părut ca nimic; dar că a avea piciorul său bine stabilit pe asigurarea că Mântuitorul eră Salvatorul său, și că el are o speranță ce trece de această viață, și care e sigur și bine întemeiată, aceasta i se părea de o valoare neprețuită“.

Aceste cuvinte accentuează asupra adevărului pe care eu m'am silit să-l prezint în ultima parte a acestei prelegeri, că anume, apropiindu-se de veșnicie, creștinul „are o speranță ce trece dincolo de această viață, și care e *sigur și bine întemeiată*“. Cu alte cuvinte el are mărturisirea din partea Spiritului; el are „asigurarea că Mântuitorul este Salvatorul Său“.

Care este acum situația voastră, în acest moment atât de solemn când așteptăm în cel mai scurt timp revenirea Impăratului în slavă? Aveți mărturisirea din partea Spiritului? Dacă nu, pentru ce?

Ne apropiem de ziua cea mare când va veni Hristos. Eu simt că trebuie cu orice preț — cu prețul celei mai depline lepădări din mine a tot ce e egoist și păcătos — să dobândesc mărturisirea din partea Spiritului că „eu sunt al Său, și El este al meu, în veac de veac“.

PRELEGERI PENTRU COPII.

Notă introductivă.

(Lecțiunile copiilor pentru Săptămâna de Rugăciune au fost în legătură cu subiectele pentru majori, însă adaptate înțelegerii copiilor. În chemarea de strângere, înainte de venirea Domnului, se menționează în deosebi asupra copiilor. „Iată, vă voiu trimete pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor“. Mal. 4, 5. 6. Cu siguranță acum a venit timpul pentru o astfel de stră-

duință în câștigarea inimilor copiilor și adunarea lor în staulul adăpostitor al lui Isus.

Fiecare comunitate să-și facă planuri bine chibzuite în vederea ajutării copiilor. Pot fi alese persoane cari au experiențe cu copii și să le spună cu mult înaintea despre aranjările lor din timpul Săptămânii de Rugăciune. Cel care a primit cu iubire pe copii în brațele Sale atunci când a fost pe pământ, va binecuvânta și azi pe copiii cari vor să vină la El).

Prelegerea 1 — Vineri 13 Decembrie.

O telegramă din cer — Nevoia de soli.

Cuget călăuzitor: Lumea are nevoie în acest moment de solia ingerului al treilea, și Dumnezeu să ajute fiecărui învățător ce stă în fața copiilor la deschiderea acestui nou Timp de Rugăciune să le arate cu putere nevoia de soli cari să vestească solia salvatoare.

Cântare de deschidere: „N'auzi tu, când zice Domnul“. „Imnuri Creștine“ Nr. 164 (158).

Cuget călăuzitor pentru rugă: „Domnul cheamă pe băeți și fete a-I fi mână de ajutor: Samuel eră un simplu copil când Domnul l-a folosit să facă o frumoasă și binecuvântată lucrare“. — Adaptare din „Counsels to Teachers“, p. 488.

Rugă: Înainte de a ingenuchia în rugăciune, influențați pe copii să se predea lui Dumnezeu ca ajutoare ale Sale și să roage pe Domnul să vorbească inimilor în această adunare de azi, și să le spună ce trebuie să facă ei spre a fi mâna Sa de ajutor.

Cântare: „Hai copile vin' la Mine“. Imnuri Creștine“ No. 298.

Introducere la lecțiune: De sigur că ați văzut pe un poștar cu telegrame. Cât de iute aleargă el. El nu are nici un moment de pierdut, având să ducă o veste. Cu toții știm cum sună la poartă sau la ușă, parcă ar vrea să spună: „Deschideți iute, am o veste foarte importantă pentru D-voastră“. Noi avem să ducem o veste, sau o solie, — nu dela un oficiul poștal pământesc — ci dela oficiul poștal cereșc, și Dumnezeu cheamă soli cari să ducă iute și fără oboseală solia Sa.

Punctele lecțiunii: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua“. Rom. 13, 12.

I. Timpul în care trăim: Trăim într'un timp însemnal și grozav. Însemnat din pricina marilor și minunatelor invenții. Grozav din pricina cutremurelor de pământ, războaielor, inundațiilor, furtunilor nimicitoare, foametelor; crimelor nemaiomente, etc. Toate acestea sunt ca limbile unui mare ceasornic, arătând timpul apropiatei venirii a lui Hristos.

II. Starea lumii: „Cum... în zilele lui Noe“. „N'au știut nimic“. Mat. 24, 37. 39.

Sunt încă mulți neavertizați despre apropierea sfârșitului. Se poate că însăși vecinii noștri de ușă nu știu. Mulți cari mișună pe străzile marilor orașe

deasemenea nu știu. Mii și mii cari iau parte la diferite întruniri, nu știu de acest lucru. În China, India, Africa, și în insulele mării, există o mulțime atât de mare, care nu a aflat.

III. Solia ce trebuie dusă: „Iată, Eu vin curând“. Apoc. 22, 12.

Solia ce trebuie dusă acestei mulțimi care nu știe, e o solie telegrafică din cer. În stilul scurt telegrafic, ea sună astfel: „Isus vine foarte curând. Pregățiți-vă să-L întâmpinați“.

IV. Solii: Lucrările Impăratului cer grabă astăzi. Eștera 8, 7. 8. 10. 14.

Cunoscând timpul, solia, și mărimea însărcinării de a vesti lumii solia, de sigur că fiecare înțelege foarte bine nevoia de cât mai mulți soli. E nevoie de soli cari să alerge iute, cari să alerge chiar cu riscul vieții, numai să ducă solia încredințată lor.

Apel: Azi să ne încadrăm în rândurile solilor lui Dumnezeu cu toții, băeți și fete. El are nevoie de fiecare dintre noi. Să ne plecăm capul și să ne rugăm astfel: „Măinile, picioarele, și viața noastră tânără, le dăm lui Hristos, ca sacrificiu“.

Cântare de închidere: „Pe mâini de dimineață“. „Imnuri Creștine“. Nr. 307.

***

Prelegerea 2 — Sâmbătă 14 Decembrie, a. m.

Pregătirea solului.

Cuget călăuzitor: Isus fiind în inima mea, va întâri măinile mele și îmi va iuși picioarele în ducearea soliei Lui către o lume ce piere. Slăvite Doamne, cât de multă nevoie avem de Tine, spre a putea arăta în adevăr copiilor însemnătatea consacrării inimii lui Isus.

Cântare de deschidere: „Isus Mântuitorul“. „Imnuri Creștine“. Nr. 81 (244).

Cuget călăuzitor pentru rugă: Prin credința în Isus se poate îndrepta orice rău.

Rugă: Atunci când ingenuchiam în rugă, să avem credința că Isus poate și dorește să îndrepte orice rău din viața noastră, fiindcă solii Lui trebuie să fie curați și liberi de păcat.

Cântare: „Ce frumos și dulce“. „Imnuri Creștine“. Nr. 300.

Introducere: Odată doi soli au alergat în același timp cu o solie. Amândoi soli au alergat iute, și bine. Ei au ajuns la regele David la un mic interval unul de altul. Și cu tristețe trebuie să spunem că un sol nu și-a împlinit însărcinarea. El a alergat, însă nu a avut o solie definită pe care să o poată da! De aceea a fost silit să stea la o parte. Însă celălalt sol s'a prezentat regelui David cu o solie sigură. El a vestit-o, și regele a luat aminte la toate cuvintele. Noi trebuie să fim pentru Dumnezeu soli cari izbutesc în ducerea soliei Lui. Astăzi noi trebuie să obținem ceea ce este de nevoie spre a putea atinge un adevărat succes.

Punctele lecțiunii:

I. Isus trebuie să aibă inima mea: „Fiule, dă-Mi inima ta“. Prov. 23, 26.

Odată cineva care se pricepea foarte puțin în ceasornicărie, a mers la un ciasornicar să-i dea ajutor din pricină că ceasul său nu mai mergea. Însă în loc să ja tot ceasul, el nu a luat decât limbile, zicând că numai ele aveau nevoie de reparație, fiindcă ele nu mergeau. „O“, zise ciasornicarul, „mie îmi trebuie să am inima ceasului d-stră, pentru ca să pot face ca limbile să meargă așa cum trebuie“. Isus trebuie să aibă inima solului și numai după aceea picioarele lui vor putea alerga iar buzele lui vor putea duce credincios solia Sa. Aceasta este lucrarea lui de pregătire — să se asigure că și-a predat pe deplin inima lui Isus.

II. Eu sunt sigur că Isus are inima mea atunci când doresc:

1. Să cred că în adevăr Isus dorește inima mea. Apoc. 3, 20.

2. Să las pe Isus să-mi ierte toate păcatele. 1 Ioan 1, 9.

3. Să las pe Isus să mă ajute a mă pocăi și întoarce dela orice rău. Isa. 55, 7.

4. Să las pe Isus a-mi arăta calea Lui și să părăsesc calea mea proprie. Ps. 37, 5; Rom. 12, 1.

Chemare: O lectură folositoare asupra acestui punct se găsește în „Calea către Hristos“, pp. 29—59.

Eu trebuie să mă pregătesc de grabă spre a putea servi ca sol al lui Dumnezeu. Iată o rugăciune care ne va ajuta în această serioasă lucrare de pregătire:

Doamne, ia-mi inima; căci eu nu pot să Ți-o dau, ea fiind dreptul Țău. Ține-o curată, căci eu nu pot s'o păstrez pentru Ține.

Cântare de închidere: „Inima mea“. „Imnuri Creștine“. Nr. 64 (65).

***

Prelegerea 3 — Sâmbătă 14 Decembrie, p. m.

Însărcinarea solului e lucrarea de mântuire.

Cuget călăuzitor: Solia noastră e o solie de mântuire a sufletului. Datoria noastră e de a salva vieța.

Cântare de deschidere: „Lăsați lămpile acum să ardă“. „Imnuri Creștine“. Nr. 131 (127).

Cuget călăuzitor pentru rugă: Isus vede în fiecare suflet pierdut pe acela pentru care misiunea Sa eră de a-L salva. Vezi „Calea către Hristos“, p. 14, 15.

Cântare: „Voi, servi, de grabă-acum ieșiți“. „Imnuri Creștine“. Nr. 252 (226).

Introducere: Se produsese o surprare într'un loc unde mai mulți oameni lucrau la un tunel. O grupă mare de oameni lucrau pe vieța să dea pământul la o parte și să scape pe oamenii cari fuseseră închiși în tunel. O, cu câtă înfocare și iuteală lucrau ei! În timp ce lucrau, un bărbat sta lângă ei și-i observă. El speră, fără îndoială, că ei aveau să scape pe oameni, însă el nu făcea nimic spre a-i ajuta. În cele din urmă acest bărbat auzi un nume. Eră numele fratelui său. El eră în tunel. Atunci bărbatul acela își aruncă haina, luă o lopată, și cu un zel nespus începu să lucreze și el. Fratele lui eră în primejdie — el voia să facă ceva pentru a salva pe fratele său. Acest bărbat s'a alăturat de grupa ce lucra la salvarea vieții, din moment ce a aflat că vieța fratelui său eră în primejdie.

Punctele lecțiunii:

I. Sufletele pier cu toatele în jurul nostru, „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“. Ef. 2, 12, ult. p.

Aș dori ca să puteți vedea pe membrii unei grupe de salvare la o stațiune a lor de salvare, pe marginea mării sau oceanului, cum sar dela locurile lor și se aruncă în corăbile de salvare pornind chiar pe marea cea mai infuriată spre a salva sufletele cari sunt în primejdie. Chiar și nouă ni se adresează această chemare: „Ajutor! Ajutor! Ajutor!“ Cine strigă? Sunt acei din jurul nostru cari pier fără Isus. Ei cheamă: pe tine și pe mine. O, de sigur, nu avem timp de pierdut. Mii de persoane mor în fiecare minut fără a fi auzit vreodată despre Isus. În adevăr, solii lui Dumnezeu trebuie să se alature de grupa pentru mântuirea vieții.

II. Frânghie de salvare: „Și după ce voi fi înălțat depe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii“. Ioan 12, 32.

Fiecare grupă de salvare trebuie să aibă și o frânghie de salvare. Adevărul minunat pe care-l credem este frânghia noastră de salvare, fiindcă:

1) Ea spune oamenilor despre Isus, singurul ce poate mântui.

2) Ea le spune că El vine în curând.

3) Ea le spune că ei trebuie să se pregătească spre a-L întâmpina.

III. Grupa de salvare: „Oridicăteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut“. Mat. 25, 40.

Cine face parte din această grupă de salvare?

1) Cei cari iubesc pe Isus.

2) Cei cari iubesc solia Lui.

3) Cei cari iubesc sufletele pierdute.

IV. Grupa de salvare la lucru: „Cât este ziuă, trebuie să lucrez....; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“. Ioan 9, 4.

Cum vor lucra membrii grupei de salvare?

1) Ei vor vedea un frate în oricine e în nevoie.

2) Ei vor fi credincioși în răspândirea tractatelor și revistelor la vecinii și prietenii lor.

3) Ei vor lucra cu tot sufletul.

4) Ei vor lucra zilnic.

Chemare: Să ne alăturăm cu toți de grupa de salvare și să începem chiar de azi a arunca frânghia de salvare la acei cari nu cunosc acest adevăr minunat. Deci care ți-e hotărîrea azi?

Cântare de închidere: „Pe Isus cât mai de vreme“. „Imnuri Creștine“. Nr. 257.

***

Prelegerea 4 — Duminecă 15 Decembrie.

Lucrarea servului acasă.

Cuget călăuzitor: Lucrarea noastră în casă și împrejurul casei noastre este cea mai bună mărturie a lucrării noastre ca soli ai lui Dumnezeu.

Cântare de deschidere: „Domnul vine“. „Imnuri Creștine“. Nr. 223 (209).

Cuget călăuzitor pentru rugă: „Creștini plini de iubire și demni de iubire“ — acesta este felul de creștini cum trebuie să fim în lucrarea noastră de acasă.

Rugă: Să ne rugăm să putem fi iubitori și demni de iubit, în viața noastră zilnică de acasă.

Cântare: „Iubirea ce ne face“. „Imnuri Creștine“. Nr. 286.

Introducere: „Ai vrea să-mi duci la poștă această scrisoare, Ionele?“ a spus un vecin lui Ionel care tocmai trecea pe lângă casa lui. „De sigur, Domnule Marinescu, m'aș simți fericit făcându-vă acest serviciu“, răspuse Ionel. „Ce băiat serviabil e“, gândiă Domnul Marinescu, întorcându-se la lucrul său.

În câteva clipe Ionel se și întorse acasă. Mama îl întâmpină dela ușă. „O, Ionele“, zise dânsa, „mă bucur așa mult că ai venit. Te rog du-te în grabă la magazinul din colț și cumpără-mi o tistea de ace“.

„O, mamă, trebuie să mă duc chiar acum? Nu se poate mai târziu?“ „Sau de ce nu s'ar duce Nicu?“ Este oare același Ionel serviabil care alergase așa de iute cu scrisoarea Domnului Marinescu? Se poate!? — Totuș el e.

Sărmanu Ionel! Serviabilitatea lui nu eră decât o minciună. El nu eră un băiat care să dea dovadă de serviciu acasă.

Dumnezeu nu dorește să aibă soli ca Ionel. Dacă ei nu pot trece „proba de acasă“, El nu poate să-i folosească în lucrarea Sa.

Punctele lecțiunii:

Proba de acasă.

1) Sunt eu bun totdeauna, mai ales atunci când lucrurile nu-mi plac? „Fiți buni unii cu alții“. Ef. 4, 32.

2) Sunt credincios totdeauna în împlinirea lucrului dat mie? „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!“ Ecl. 9, 10.

3) Sunt gata să fac mai mult chiar decât partea mea atunci când se cere eforturi mai mari?

4) Sunt gata să renunț la o părere a mea și să o admit pe aceea a sorei sau fratelui meu? „Iubiți-vă unii pe alții“. Rom. 12, 10.

5) Sunt gata să nu iau pentru mine ce e mai bun și mai ușor?

6) Sunt totdeauna respectuos și ascultător față de mama și tatăl meu? „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta“. Ex. 20, 12.

Chemare: Astăzi am trecut noi cu bine proba de acasă? Prietenii noștri nu pot ști totdeauna, însă cei din casă cum și Dumnezeu știe când o împlinim sau nu. Să scriem această „probă de acasă“ pe o bucată de hârtie și să o cetim des. Este de mare importanță. Dumnezeu dorește băeți și fete cari trec zilnic „proba de acasă“.

Cântare de închidere: „Sămânța-arunc-o“. „Imnuri Creștine“. Nr. 335 (147).

Prelegerea 5. — Miercuri 18 Decembrie.

Lucrarea servului departe de casă.

Cuget călăuzitor: Lucrarea noastră cuprinde lumea întreagă. Să ne străduim ca prin ajutorul Spi-

ritului Sfânt să însuflețim pe copiii noștri, arătându-le privilegiul pe care îl avem de a vesti Evanghelia la toată lumea în vederea pregătirii pentru venirea lui Isus.

Cântare de deschidere: „Noi plecăm în depărtări“. „Imnuri Creștine“. Nr. 168 (272).

Cuget pentru rugă: Din fiecare colț al lumii, vine din partea inimilor lovite de păcat, strigătul după o cunoaștere a Dumnezeului iubirii. — „Educația“, pp. 262, 263.

Rugă: Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute să auzim strigătul copiilor din China, Japonia, India, și din alte părți întunecate de pe pământ. Auzind strigătul lor după ajutor, noi vom fi gata să lucrăm cu răvnă spre a-i ajuta.

Cântare: „Plecăm pe căi necunoscute“. „Imnuri Creștine. Nr. 364.

Introducere: Nu știu câți dintre copii cunosc pe Ratu Meli. Odată el fusese șeful Insulei Fiji. Cineva a luminat ca și o candelă mică între oamenii lui și ei au auzit adevărul. Acum ei cred în Sabatul zilei a șaptea. Ei cred că Isus va veni curând. Ei au trimis pe Ratu Meli până în America spre a lua parte la Conferința Generală. La această mare adunare el nu a luat parte cu o bătă noduroasă cum obișnuesc să poarte oamenii lui, ci având în mâini Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. Este de mare însemnătate de a lăsa ca lumina noastră să lumineze între oamenii din toate țările păgâne, cari nu cunosc iubirea lui Dumnezeu în trimeterea lui Isus pentru salvarea lor.

Punctele lecțiunii: „Duceți-vă în toată lumea“. Marcu 16, 15. Când Isus a spus: „Duceți-vă în toată lumea“, El ne-a spus și nouă. El S'a adresat și mie. Cât de veseli ar trebui să fim din pricină că putem fi solii Săi, ajutând la răspândirea luminii Lui până în colțurile cele mai întunecate ale pământului.

Lumini ce strălucesc în locuri întunecate.

Următorii cari scriu scrisorile ce vorbesc despre schimbarea din viața lor de când a venit lumina Evangheliei în inima lor, sunt elevi în Școala Misionară din Malamulo în Nyasaland, Africa:

„Eu eram în întunerec. Nu cunoșteam pe Isus. Misionarul trimis a venit și ne-a adus lumina, astfel că acum nu mai suntem triști“. — *Henry Black.*

„Înainte de a veni la Școala Misionară eram foarte rău, și spuneam cuvinte urite, mințiam; fiindcă nu știam ceva mai bun. Acum însă știu. Isus a venit în inima mea, și am devenit un copil al lui Isus“. — *Peter Black.*

„Am avut mari greutăți când am devenit creștin. Tatăl m'a bătut, și mi-a spus că vrea să mă omoare. Dar nu puteam să leapăd pe Isus. Am fugit și am venit la stația misionară. Am învățat să fiu misionar. Intr'o zi am să mă întorc acasă spre a duce lumina și la cei ai mei“. — *John Black.*

„Etiopia aleargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu“. Ps. 68, 31.

„Eu iubesc pe Isus. Mă găsiam în mare întristare, însă El m'a făcut fericit. Mai sunt încă mulți, foarte mulți oameni îndurerăți. Doresc ca în grabă să mă duc și să le spun despre acest Prieten Isus“. — *Harry Black.*

Nu vă bucurați auzind despre acești tineri negri? Ei sunt micile lumini pe cari le-a aprins misionarii noștri în țările păgâne. Dar încă mult mai mulți trebuie luminați. Ei vor fi mai mulți dacă:

1. Solii lui Dumnezeu nu uită ca în fiecare zi să se roage pentru lucrători.

„Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui“. Mat. 9, 38.

2. Solii lui Dumnezeu sunt credincioși în aducerea darurilor lor în școala de Sabat în fiecare Sabat.

3. Solii lui Dumnezeu sunt credincioși în fiecare an la răspândirea Revistei de Toamnă.

Chemare: Rugăciunile și banii noștri. Dumnezeu dorește aceste lucruri dela solii Săi de acasă. Fiecare să se hotărască astăzi a fi credincios față de copiii de peste mări cari au nevoie de rugăciunile și banii noștri.

Cântare de închidere: „Depe țarm de peste mări“. „Imnuri Creștine“. Nr. 170 (154).

***

Prelegerea 6 — Vineri 20 Decembrie.

Soli cari își pot zice sieși: „Nu“.

Cuget călăuzitor: Domnul spune, cu privire la lepădarea de sine: „Fie ca nevoia ca fiecare să împlinească un lucru, să stăpânească pe fiecare și mai mult“.

Cântare de deschidere: „In Sabatul treisprezece“. „Imnuri Creștine“. Nr. 362 (Strofa a doua și a treia).

Cuget călăuzitor pentru rugă: „Lepădarea de sine și purtarea crucii stau direct pe calea pe care trebuie să mergem dacă vrem să ajungem la porțile cetății lui Dumnezeu“. — „Mărturi“, Vol. V, p. 548.

Rugă: Să ne rugăm ca Domnul să ne învețe să ne lepădăm zilnic de eul nostru. Aceasta este o mare probă ce vine fiecărui sol zilnic. Trebuie să trecem cu bine această probă.

Cântare: „Am venit la tine Doamne“. „Imnuri Creștine“. Nr. 42 (47).

Introducere: Rom. 6, 16. Nu este un lucru ușor să te stăpânești pe tine însuși. Eul vrea să te conducă el, pe căile ce-i place. Și eul vrea așa de multe lucruri cari nu sunt de nevoie. Un mic cuvânt arată secretul de a stăpâni eul. Acesta este scurt, hotărât, mic: „Nu“.

Când solii învață să spună „Nu“ eului, atunci ei au învățat lepădarea de sine, și când au învățat lepădarea de sine ei au învățat să-și stăpânească „eul“.

Punctele lecțiilor:

I. Solii cari pot spune eului „Nu“, Mat. 16, 24.

1. Solul care aduce darul său săptămânal la școala de Sabat. El spune „Nu“ când e ispitit să-și cheltuească banii pe bomboane.

2. Solul care își aduce darul în Sabatul al treisprezecelea. El spune „Nu“, când e ispitit să cumpere vreo jucărie sau o carte de povești nefolositoare.

3. Solul care are un dar și pentru săptămâna de sacrificiu. El spune „Nu“ când e ispitit să folosească banii pentru a-și cumpăra ciocolată sau limonată. El spune „Nu“ când e ispitit să-și piardă timpul jucându-se, în loc să-și folosească timpul pentru câștigarea de bani pe cari să-i pună în plicul de abnegație.

II. Ce însemnătate are darurile noastre de abnegație pentru solii lui Dumnezeu de peste mări.

1. Mai mulți misionari se vor duce la cei de peste ocean cari sunt în lipsă, fiindcă trebuie trimiși mult mai mulți spre a vesti solia ingerului al treilea.

2. Mai multe stații misionare, spitale și școli.

3. Mai multe suflete vor auzi despre Hristos.

III. Ce înseamnă abnegația chiar pentru soli înșiși.

1. Ea face pe sol să aibă mai multă putere în a zice tuturor ispititor: „Nu“.

2. Ea face pe sol cu adevărat fericit.

3. Ea asigură pe sol de un loc în ceruri, lângă Isus.

Chemare: Dacă spunem eului „Nu“, și economisim banii noștri pentru Dumnezeu, lucrarea Lui se va încheia curând, și de grabă vom vedea pe Isus.

„Toți banii economisiți pentru Isus“ — să fie făgăduința pe care I-o dăm Lui azi. Ingerii din cer stau și privesc cine dintre băieți și fete va face această făgăduință în numele lui Isus. (Copiii să fie îndemnați a face o mică rugăciune de consacrare).

Cântare de închidere: „De-acolo, din ceruri“. „Imnuri Creștine“. Nr. 237 (292).

***

Prelegerea 7 — Sâmbătă 21 Decembrie, a. m.

Nevoia de băieți și fete ca misionari.

Cuget călăuzitor: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia“. Marcu 16, 15.

Lumea trebuie să fie avertizată iute, și singura noastră speranță de a săvârși această mare îndatorire este în tinerii cari cresc plini cu Spiritul lui Dumnezeu. De sigur, instructorilor, acesta este gândul care ar trebui să ne mâne în lucrarea cu acești copii cari au chemarea divină din partea lui Dumnezeu de a ajuta în marea Sa lucrare din lume.

Cântare de deschidere: „Ne-adunăm cu toții“. „Imnuri Creștine“. Nr. 203 (189).

Cuget călăuzitor pentru rugă: „Cu o astfel de oștire de lucrători ca tineretul nostru, bine educat și pregătit, cât de repede s'ar putea duce lumii întregi solia despre Mântuitorul crucificat, înviat, și Care e gata să vină!“ — „Educația“, p. 271.

Rugă: Să ne rugăm ca fiecare dintre noi să-și găsească locul în această mare armată de tineri cari vor să ajute la terminarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Cântare: „Spirit Sfânt ce dai putere“. „Imnuri Creștine“. Nr. 8 (8).

Introducere: Săptămâna tineretului este sărbătorită în fiecare an în multe locuri. Într'un mare oraș mii de tineri mergeau în marș de paradă pe străzile cele mai principale ale orașului, cu ocazia săptămânii tineretului. Steagurile falfăiau, și pe ele se puteau citi aceste cuvinte: „Salutați; căci trec oamenii de mâine“. Aceasta înseamnă că acei tineri aveau în curând să ajungă mari și să-și ocupe locuri ca bărbați în stare de a ocupa slujbe cu răspunderi. Pe steagurile lui Dumnezeu ce falfăie deasupra tinerilor cari cred solia Sa, pot fi scrise aceste cuvinte:

„Soli lui Dumnezeu; recrutați pentru încheierea lucrării Sale pe pământ“.

Punctele lecțiilor:

I. Pregătirea pentru ultima lucrare a lui Dumnezeu.

„Acei cari primesc o educație creștină, cum și acei cari cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Lui cum a făcut Daniel, sunt într'o pregătire“. E. G. White.

II. Marile lucrări săvârșite în trecut de tineri ce au primit o asemenea pregătire:

1. Iosif: Solul lui Dumnezeu în Egiptul păgân. Gen. 37—47.

2. Maria: Solul lui Dumnezeu care a ajutat la salvarea celui mai mare conducător al lui Izrael. Ex. 2.

3. Estera: Solul lui Dumnezeu care a scăpat viața poporului Său în timp de mare primejdie. Cartea Estera.

4. Daniel: Solul lui Dumnezeu către unul din cei mai mari împărați ai pământului. Dan. 2, 7.

III. Marile lucrări ce așteaptă a fi săvârșite de tinerii ce primesc o asemenea pregătire, sunt:

1. Mărturisirea pentru adevăr.
2. Invitarea de a lua parte la conducere.
3. Săvârșirea lucrării de proclamare a adevărului în lume într'un timp când această lucrare nu va putea fi săvârșită de membrii bătrâni ai bisericii. „Counsels to Teachers“, p. 167.

Chemare: Tineri și tinere, dacă nu sunteți încă în școala comunității, căutați a intra cât mai degrabă. Amintiți-vă că numai aci veți putea primi pregătirea în vederea marelui lucrări ca soli ai lui Dumnezeu. Dacă sunteți deja în școala comunității, amintiți-vă, că Dumnezeu vă spune zilnic: „Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă“, pentru marea lucrare cerească de sol.

Cântare de închidere: „Vezi, cum trei cu Daniel“. „Imnuri Creștine“. Nr. 216 (196).

***

Prelegerea 8 — Sâmbătă 21 Decembrie, p. m.

O bogată răsplată pentru solul credincios.

Cuget călăuzitor: Deoarece lumea azi caută bărbați cari să stea credincioși sub orice împrejurare, nu ar trebui ca ținta primordială a lucrării noastre cu tinerii să fie însămânțarea în inimile lor a dorinții și năzuinții ca să se dovedească pe ei credincioși față de Dumnezeul cerului în lucrurile cele mici ale vieții?

Cântare de deschidere: „Nu doresc bogăție“. „Imnuri Creștine“. Nr. 46 (55).

Cuget călăuzitor pentru rugă: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine“. Isa. 41, 10. Tinerii trebuie să fie atât de credincioși încât cele mai puternice ispite ale lui Satan să nu-i poată îndepărta de Dumnezeu.

Rugă: Să ne luptăm a fi credincioși. Să fim în stare a zice „Nu“ când suntem ispitiți a face un lucru care știm că e rău—acesta este lucrul principal pe care avem nevoie să-l cerem dela Dumnezeu atunci când ingenuchiem în rugăciune. Făgăduința de mai sus e sigură. Dumnezeu va face aceasta pentru fiecare tânăr și tânără care crede a-cestă făgăduință.

Cântare: „O, Isus ce dulce nume!“ „Imnuri Creștine“. Nr. 25 (31).

Introducere: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari“. Luca 16, 10.

Dacă v-aș spune că aș vrea să am brațe puternice, în stare de a face orice lucru greu, sunt sigur că mi-ați spune ce ar trebui să fac în primul rând.

Cred că sunt tineri cari știu acest lucru. Parcă aud răspunsul lor: „Exercițiu“. „Exercițiu cât mai mult“. „Exercițiu zilnic“. Da, este de nevoie să fac exerciții dacă vreau să ajung a putea face lucruri grele.

Exercitarea cu lucruri mici mă va face în stare a împlini lucruri mari, când acestea ar veni. Și vreau să ajung a fi credincios față de ceace știu acum răspundeți-mi la această întrebare: Dacă că e bine, chiar atunci când vin timpuri grele pentru a rămâne credincios, ce trebuie să fac spre a mă pregăti? De sigur că trebuie să fac același lucru pe care mi l-ați spus când a fost vorba de brațe puternice. Trebuie să mă exersez zilnic în a fi credincios. Trebuie să fac exerciții zilnice în a fi credincios în lucrurile mici din viață, și atunci când vor veni timpuri grele, cu siguranță că voi fi credincios. Această exercitare de a fi credincios în lucrurile mici ale vieții zilnice a pregătit pe Iosif spre a fi credincios când au venit asupra-i timpurile grele din Egipt.

Punctele lecțiunii: „Impotriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi“. Iacob 4, 7.

1. Diriginții ar trebui să aleagă lucrurile cari potrivit vârstei copiilor îi ispitesc mai mult.

I. Eu imi distrug corpul prin:

Fumat.

Mâncarea de lucruri ce vatămă corpul.

Mâncarea între mese.

II. Eu imi distrug mintea prin:

Cetirea cărților cari nu mă ajută.

Gândind, vorbind, sau ascultând cuvinte urite.

III. Eu imi distrug sufletul:

Ducându-mă la cinematograful sau alte locuri de distracții nefolositoare.

Neascultând.

IV. Ajutorul solilor în atingerea acestui exercițiu zilnic:

1. Incepe zilnic cu rugăciune și roagă-te fără încetare astfel: „Isuse, ajută-mi să fiu credincios“.

2. Incepe fiecare zi cu Straja Dimineții, și amintește-ți să cercetezi zilnic lecțiunea școlii de Sabat.

3. „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești“.

V. Răsplata solului: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea ingerilor Lui“. Apoc. 3, 5.

Chemare: Iosif s'a dus în Egipt cu hotărârea de a zice „Nu“, când i-ar veni ispita să păcătuască. Să facem și noi azi această hotărâre în numele lui Isus.

Cântare de închidere: „Nu urmă ispitei“. „Imnuri Creștine“. Nr. 93 (94).

Calendarul „STRAJA DIMINEȚII“

pe anul 1930 apare și de data aceasta și este de dorit să-l aibe fiecare membru mai ales tineretul.

Costul unui exemplar este de Lei 10.

S'a mai tipărit deasemenea: Statistici asupra lucrării A. Z. Ș. din lumea întreagă, Uniunea Română, și asupra Casei de Editură. Pe lângă acestea se mai află: tariful poștal și C. F. R, primele ajutoare în caz de accidente, măsuri și greutăți cari le găsim în Biblie, transformate la valoarea lor de azi, precum și acelea cari le avem astăzi.

Costul 1 exemplar lei 10. Impreună cu „Straja Dimineții“ lei 15. Se recomandă tuturor membrilor și lucrătorilor.

Pentru lucrători și colportori s'a mai tipărit: „Carnete pentru lucrători“ și „Carnete pentru colportori“ foarte necesare pentru tot felul de notițe în legătură cu ocupația lor.

Costul unui exemplar frumos legat Lei 60.

Aducem la cunoștința tuturor că în Editura „Cuvântul Evangheliei“ București IV, Labirint 116, se află sub tipar bogat documentata scriere profetică **„Timpul nostru în lumina profețiilor“**.

Scrisă într'o limbă curată și înțeleasă de toți, având nenumărate citate importante din autori vechi și moderni, și fiind abundent ilustrată, formează un volum de mare însemnătate pentru fiecare creștin.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Red. responsabil : V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116.
București IV.